

ZPRAVODAJ NÁRODNÍHO BRATRSKÉHO SPOLEČENSTVÍ SFŘ

ČÍSLO 7

NR 2018 - 2021

PROSINEC 2019

Uvnitř naleznete: **Kalendárium**; **Zápis** ze zasedání Národní rady; **Roční kalendář** NBS; **Modlitební úmysly** na I. kv.; **Pout'** na sv. Hostýn; **Podzimní formační seminář**; **Ocenění** našich členů; **30. výročí** svatořečení; **Setkání** duchovních asistentů; **Pozvánky** a připomínky; **Informace** ze života bratrských společenství; **Výročí** a mnoho dalšího...

Velebí duše má Hospodina

Necht' tento Mariin zpěv (Lk 1, 46 – 49) zní ve všech našich srdcích – o vánocích, i při vstupu do Nového roku 2020. Ano, máme, za co všichni děkovat a také oslavovat našeho Pána:

- Každý z nás jednotlivě a osobně za dar víry, zdraví, za svou rodinu, přátele, sousedy ale také za dar služby bližním
- Společně všichni děkujeme za naše Národní společenství, za všechnu činnost, aktivity a iniciativy, ve kterých nás dobrotivý Pán po celý rok provázel: ukončili jsme rok 40. výročí naší Řehole, oslavili 30. výročí kanonizace svaté Anežky, přivítali jsme mezi sebou na tradiční františkánské pouti na Sv. Hostýně otce nuncia, tři naši členové přijali významná ocenění (viz dále).
- A také děkujeme za všechna naše setkání v Místních bratrských společenstvích, na četných oblastních akcích, exerciciích, poutích a seminářích.

Veliké věci nám učinil ten, který je mocný a jeho jméno je svaté.

František Reichel

Seznam příloh Zpravodaje:

- Laetitia Vera - formační příloha
- Fotopříloha - pout' na Hostýn, podzimní formace, naši ocenění a další
- Přílohy k zápisu z jednání Národní rady

Kalendárium SFŘ

1. **ledna** Slavnost Panny Marie, Matky Boží
5. **ledna** - Tříkrálové setkání v Praze - Spořilově
6. **ledna** Slavnost Zjevení Páně
11. **ledna** - seminář Františkova ekonomie (10.00 – 15.00) Praha u PMS
- 24.- 25. **ledna** – setkání ministrů Brno Petrinum
15. **února** - zahájení 39. ročníku Cyrilometodějské pouti v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci v 9.30
23. – 28. **února** – seminář pro františkánskou rodinu s P. Eliášem Vellou Velehrad Stojanov
7. **března** - 8. zasedání NR v Praze
19. **března** Slavnost svatého Josefa
21. **března** – Oblastní setkání – MBS Plzeň
25. **března** Slavnost Zvěstování Páně
- 27.- 28. **března** - jarní formační seminář SFŘ v Praze

*„Sláva na výsostech Bohu
a na zemi pokoj mezi lidmi;
Bůh v nich má zálibení.“
Lk 2,14*

Radost z narození Spasitele
a Pokoj a Dobro do celého roku **2020**

přeje za bratrské společenství
Sekulárního františkánského řádu

František Reichel OFS
Národní ministr

ZASEDÁNÍ NÁRODNÍ RADY NBS SFŘ V ČR 2018 – 2021

Zápis z jednání NR 7. 12. 2019

č. zápisu: 07

Přítomni: František Reichel OFS, Luboš Kolafa OFS, Markéta Kubešová OFS, Zdeňka Nečadová OFS, Ludmila Holásková OFS, Marie Richterová OFS, Pavel Vaněček OFS.

Omluveni: Lumír Hurník OFS, P. Eliáš Paseka OFM, P. Karel Koblížek OFMConv., P. František Kroczek OFMCap.

Místo jednání: Brno, klášter kapucínů, 9.30 – 15.30.

Program jednání:

1) Zahájení modlitbou dle Rituálu a krátkou úvahou Národního ministra o chvále Boha – podle Lk.1,46-49 – máme za co Pána chválit a děkovat, protože nám letos učinil veliké věci – osobně každému, našemu NBS, ve farnostech, tam, kde jsme... A hlavně: Pán nás zachoval ve víře.

2) Naše služba v MBS:

a) **Proběhlé VK:** v MBS Šumperk (L. Kolafa), v MBS Plzeň (F. Reichel) a MBS Český Těšín (Lumír Hurník)

Proběhlé a BaPV: v MBS Brandýs nad Orlicí (P. Vaněček a P. F. Kroczek) a MBS Praha sv. Josef (P. Vaněček a P. E. Paseka), MBS Sokolov (F. Reichel a P. F. Kroczek) a v MBS Krnov (L. Hurník a P. K. Koblížek)

b) **Plánované VK** do konce roku 2019 a v I. čtvrtletí 2020 v MBS: Blažovice, Červený Kostelec, Jilemnice, Opava

Plánované BaPV do konce roku 2019 a v I. čtvrtletí 2020 v MBS: Lysá nad Labem, Moravská Třebová I a II, Ostrava, Praha PMS, Přerov.

c) Tři naši členové byli na konci roku vyznamenáni:

19.10. Soňa Míčková dostala cenu Celestýna Opitze,

16.11. Jan Smrčina dostal Zlatou svatovojtěšskou medaili za rozvoj svobodné katolické charity a prohloubení piety lidických obětí,

2.12. Jiří Zajíc obdržel nejvyšší skautské vyznamenání – Řád Stříbrného vlka.

Našemu řádu bylo nabídnuto od Milosrdných bratří 5 ks upomínkové plastiky. Členové NR byli vyzváni vyhledat při svých návštěvách v MBS členy, kteří by si tuto cenu zasloužili za svou péči o druhé lidi, nemocné a potřebné.

NR jednomyslně schválila úhradu 1000 Kč (tj. 5x 200 Kč) řádu Milosrdných bratří.

d) NR byla informována o změnách duchovních asistentů:

MBS Brno Husovice: P. Augustin Zatloukal OFM

MBS Čáslav: sestra Gratie Štulířová OSF

MBS Lysá nad Labem: P. Bonaventura Čapek OFM

MBS Miltice a MBS Nivnice: P. Felix Žiška OFM

MBS Moravská Třebová II: Šimon Růžička OFM

MBS Praha PMS: P. Gabriel Kubík OFM

MBS Praha Spořilov: P. Bonaventura Čapek OFM + br. Marek Vilímek OFM

MBS Praha sv. Josef: Vianney Dočkal OFMCap.

3) Národní bratrské společenství

- a) NR schválila kalendář akcí NBS na rok 2020. příloha č. 1
- b) Odpověď vizitátorům našeho NBS bude projednána na příštím zasedání NR.
- c) Markéta Kubešová informovala o semináři v Římě 40. výročí SFŘ – bude ve zvláštním čísle Zpravodaje SFŘ do konce roku 2019.
- d) Lída Holásková informovala o podzimním formačním semináři v Brně.
- e) Luboš Kolafa a František Reichel informovali o oslavách 30. výročí kanonizace sv. Anežky 9. - 10. 11. 2019. Informace budou na našem webu a ve Zpravodaji.
- f) František Reichel informoval o průběhu Dne chudých – letos připadl na 17. 11., kdy pozornost nás všech byla více zaměřena na oslavy 30. výročí Sametové revoluce. Jednotliví členové NR informovali o pomoci a péči o bratry a sestry nemocné, staré a lidi bez domova v jejich MBS.
- g) Reichel informoval o Semináři duchovních asistentů MBS 19. 11. v Brně. Zpráva je na našem webu a vyjde ve Zpravodaji.
Na semináři vzešla připomínka o potřebě zapojení se do akcí a práce SFŘ s mládeží.
Na setkání mládeže na Cvilíně, kterou pořádají bratři minorité každý rok na začátku prázdnin, NR vyšle svého delegáta.
- h) František Reichel informoval o připravovaném semináři „Františkova ekonomie“ 11. 1. 2020 ve spolupráci ČBK a Fokoláre – za SFŘ připravují bratři J. Šenkýř, J. Zajíc a L. Mlčoch. NR jednomyslně schválila věnování 10 ks knih Duchovní doprovázení a 10 ks propisek jako dárek přednášejícím a organizátorům. příloha č. 2
- i) NR schválila program Setkání ministrů 25. 1. 2020 v Brně, který předložil Luboš Kolafa. příloha č 3
- j) NR vyslechla návrh formátorky Lídy Holáskové na jarní formační seminář v Praze 28.3.2020 - téma Doprovázení a péče o staré a nemocné, přednášet bude představený řádu Milosrdných bratří, bratr Martin Macek OH. Pozvánka bude dodána.
- k) František Reichel informoval o zahájení 39. ročníku Cyrilometodějské pouti v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci 15.2.2020 – celebruje P. Eliáš Paseka OFM.
- l) NR byla seznámena s přípravou a tématy pro Zpravodaj NBS č. 7 - uzávěrka 7.12.2019. Je zároveň připravováno zvláštní číslo vydání Zpravodaje s tématem 40. výročí naší Řehole.
- m) Luboš Kolafa informoval o stavu našeho webu SFŘ, o návrzích úprav a aktualizaci.
- n) NR schválila vytvoření audioverze publikace Duchovní doprovázení (P. Crasta) společností Rádia Proglas, která bude k zakoupení na e-shopu Slyš.to. Pro naše členy bylo dojednáno 50 licencí zdarma – bude koordinovat Luboš Kolafa.
- o) NR pověřuje H. B. Reichsfeld organizačním zajištěním semináře „Nová evangelizace“ s P. E. Vellou OFMConv.na Velehradě 23. - 28. 2. 2020. NR pověřuje Václava Hájka zajištěním ekonomické stránky. Za NR byl pověřen zahájením semináře Pavel Vaněček. NR jednomyslně schválila věnování 10 ks knih Duchovní doprovázení a 10 ks propisovaček jako dárek přednášejícím a organizátorům. Informace o semináři už jsou umístěny na webu.
- p) NR projednala přípravu Výroční zprávy NBS SFŘ ČR 2019 - členové NR dodají data a fotografie každý za svou službu do 10.2.2020 Františkovi Reichelovi. L. Kolafa připraví obrazovou přílohu akcí NBS v roce 2019. Markéta Kubešová zajistí překlad upravené Zprávy pro sekretariát CIOFS.

4) Mezinárodní bratrské společenství

- a) NR byla předem e-mailovou poštou seznámena s žádostí CIOFS o vyjádření k výši finančních příspěvků. NR jednomyslně schválila na příští rok odeslat příspěvek ve výši 1000 €.

- b) Markéta Kubešová informovala o pozvání na Mezinárodní eucharistický kongres v září 2020 v Budapešti. František Reichel připraví pozvání pro naše členy a zjistí možnosti účasti. Informace budou ve Zpravodaji.
- c) NR projednala možnost společného zasedání Národní rady naší a slovenské. František Reichel dojedná s Jozefem Gazdíkem vhodný termín a místo setkání.
- d) Na příští zasedání NR připraví Lumír Hurník a František Reichel návrhy a možnosti příhraniční spolupráce s terciáři v Polsku.
- e) NR projednala naléhavou prosbu P. Fernanda Ventury OFM o finanční pomoc pro jeho misi na ostrově Principe. NR jednomyslně schválila zaslat mu výtěžek ze sbírky na Tříkrálovém setkání v Praze 5.1.2020.
- f) NR projednala e-mailovou poštou možnosti putování ikony Regina familiae franciscanane v ČR. Markéta Kubešová zašle dotaz Litevskému BS ohledně informací a podrobností.

5) Hospodaření

- a) Marie Richterová informovala o stavu účtu a pokladny – NR jednomyslně schválila.
příloha č. 4
- b) NR byla seznámena se stavem plateb členských příspěvků za rok 2020: za letošní rok došly příspěvky od všech MBS. NR děkuje bratřím a sestrám za finanční podporu na činnost Národní rady.
- c) NR jednomyslně schválila rozpočet NBS SFŘ na rok 2020.
příloha č. 5

6) Různé

- a) NR byla informována o přípravě na Ustavení Konference národních duchovních asistentů SFŘ v ČR. Manuál pro duchovní asistenty máme k dispozici ve slovenském jazyce a v elektronické podobě. P. František Kroczek zmapuje zájem duchovních asistentů o vydání této publikace tiskem.
 - b) NR schválila návrh na změnu počtu členů NR: v Národních stanovách NBS SFŘ v ČR: V bodě 2. čl. III.3. Národní rada a národní ministr se v první větě před číslovku 11 a ve druhé větě před číslovku 7 vloží slovo nejméně. Nový text uvedených vět po této změně zní: „Národní rada má celkem nejméně 11 členů. Jsou to národní ministr a nejméně 7 dalších sekulárních františkánů zvolených do služeb: zástupce národního ministra, sekretáře, formátora, hospodáře (ekonom), člena mezinárodní rady a dalších členů plnicích dlouhodobější úkoly dle potřeby NR a NBS.“
- Markéta Kubešová zažádá CIOFS o tuto změnu Národních stanov, NBS schválí změnu před zahájením Národní volební kapituly v roce 2021.
- c) NR byla informována o pořízení videozáznamu z MPP a poutě do Hájku. Při návštěvách v MBS je možné tyto záznamy promítat.
 - d) NR schválila návrh vydání publikace k 800. výročí založení našeho řádu v roce 2021. František Reichel s Václavem Hájkem projedná možnosti rozsahu a formátu.
 - e) NR schválila návrh Františka Reichela na vydání publikace o 15 pražských kostelích, které byly vystavěny na návrh Dr. Františka Noska. Kniha bude formou obrazové publikace určena nejen pro náš řád.

Příští zasedání NR bude 7.3.2020 v klášteře minoritů u sv. Jakuba v Praze, Malá Štuparská 6, v čase 10:00 – 16:00 hodin.

Zapsal: Zdeňka Nečadová

Kontroloval: František Reichel

KALENDÁŘ NBS SFŘ v ČR pro rok 2020

5. ledna – Tříkrálové setkání v Praze na Spořilově

11. ledna – seminář Františkova ekonomie (10.00 – 15.00) Praha u PMS

24. – 25. ledna – setkání ministrů Brno Petrinum

15. února – zahájení 39. ročníku Cyrilometodějské pouti v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci v 9:30

23. – 28. února – seminář pro františkánskou rodinu s P. Eliášem Vellou Velehrad Stojanov

7. března – 8. zasedání NR v Praze

21. března – Oblastní setkání – MBS Plzeň

28. března – jarní formační seminář SFŘ v Praze

25. dubna – pouť ke hrobu bratra Dr. Františka Noska v Poříčí nad Sázavou (mše svatá v 15:00) oblastní setkání

8. května – pouť na Svatou Horu v Příbrami (zahájení 10:00 mší svatou, duchovní obnova ve 13:00) oblastní setkání

21. května – 19. ročník oblastní pouti seniorů do františkánského kláštera Hájek u Prahy (zahájení v klášteře na Bílé Hoře v 9:15)

6. června – Mariánská pouť Prahou (282. ročník), zahájení mší svatou v kostele Panny Marie Andělské u Lorety v 10:00

13. června – 9. zasedání NR v Brně

28. června – Kající pouť SFŘ na Sv. Antonínku

22. srpna – poslední etapa 39. ročníku CMP (8 km). Zahájení v 8:00 od kostela sv. Václava v Boršicích. Závěrečná mše svatá v 11:30 na Velehradě

29. srpna – Františkánská stezka ke Dni modliteb za péči o stvoření (4. ročník). Zahájení v 9.00 v kostele sv. Jiří v Býšti u Hradce Králové (8,5 km)

1. září – Den modliteb za péči o stvoření

5. září – 10. zasedání NR v Praze

11. – 12. září – Národní františkánská pouť na Sv. Hostýn

19. září – Oblastní pouť na Hrádek u Vlašimi

16. – 17. října – podzimní formační seminář formátorů MBS v Brně

15. listopadu – 33. neděle v mezidobí – Světový den chudých

5. prosince – 11. zasedání NR v Brně

Poznámka: tučně – akce zajišťuje Národní rada SFŘ

Uzávěrka Zpravodaje NBS: 9.3.2020, 8.6.2020, 7.9.2020, 7.12.2020

Akce sousedních NBS SFŘ, na které jsme zváni:

18. – 19. dubna – celoslovenské setkání NBS Slovenska v největším maďarském poutním místě Szenkut

22. – 23. května – Národní pouť NBS Rakouska do Mariazell

2. července – celoslovenská pouť do Levoči na svátek Navštívení Panny Marie

13. – 20. září – Mezinárodní Eucharistický kongres v Budapešti

Akce Mezinárodního společenství SFŘ (CIOFS) s prosbou o modlitbu:

4. – 10. července – Mezinárodní setkání františkánské mládeže (YouFra) v Mexiku

14. – 22. listopadu – Generální kapitula našeho řádu (CIOFS) v Římě

Modlitební úmysly SFR v I. čtvrtletí 2020

Leden 2020

Od dětství znáš svatá Písma, která tě mohou naučit moudrosti. (2Tim 3,15)

APO BREFÚS HIERA GRAMMATA OIDAS, TA DYNAMENA SE SOFISEI

(Naše církve vyhlásila rok 2020 rokem bible. Je to výzva, abychom často brali Písmo do rukou, otvírali jeho stránky a ptali se, čím nás oslovují. Moudří rabíni říkají, že každé místo v Písmu má alespoň sedmdesát různých výkladů. Ne proto, že by bylo tak složité. Složité jsou zákruty našeho života, složité je hledání pravé cesty životem, naše tázání po Bohu a naše nejistota, zda opravdu naše duše uslyší jeho odpovědi.)

Požehnaný jsi, náš Bože, který jsi nám dal Písmo svaté jako dar Ducha svatého, abychom svou víru stále zkoumali a tak se přibližovali k pravdě, kterou v plnosti poznáme až na věčnosti.

Požehnaný jsi, náš Bože, navěky.

Únor 2020

Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci. (Ef 2,20)

ESTE EPOIKODOMÉTHENTES EPI TÓ THEMELIÓ TÓN APOSTOLÓN KAI PROFÉTÓN

(Ze dvou pramenů čerpala prvotní církev svůj duchovní život: Z hlubokého prožívání vzpomínek na Ježíšův život, na jeho slova, jeho smrt a zmrtvýchvstání, které později zapsala jako Nový zákon. A současně z nového a hlubšího prožívání staleté cesty Izraele, jak ho vtělili do posvátných textů dávných proroci - my to dnes nazýváme Starý zákon. To jsou dva pevné pilíře, na kterých stojí celá duchovní stavba církve. S tímto vědomím my sami otvíráme stránky bible a hledáme v ní odpovědi na otázky, které nám klade naše víra, které nám klade náš život.)

Požehnaný jsi, náš Bože, který dáváš naší duši tu tichou radost ve chvílích, kdy čteme texty staré celá tisíciletí a ony k nám mluví živou řečí a naplňují nás novou nadějí.

Požehnaný jsi, náš Bože, navěky.

Březen 2020

Všichni jsou hříšníci a nedostává se jim Boží slávy. (Řím 3,23)

PANTES GAR HÉMARTON KAI HYSTERÚNTAI TÉS DOXÉS TÚ THEÚ

(Vědomí dluhů, které máme vůči Bohu, to je stálá trýzeň našeho srdce. Když vcházíme do kostela, smáčíme prsty ve vodě, aby nám připomněla prvotní čistotu naší duše. Krátce na to však začíná mše svatá a my na jejím počátku vyznáváme, že tuto křestní čistotu již nemáme. Ztratili jsme ji v realitě denního života a nám se zdá, že tak to prostě být musí a že to nemůže být jiné. Ale může to být jiné. Je na nás, abychom se v postní době znovu a hlouběji nad sebou zamýšleli a s větším úsilím hledali novou sílu k vykročení po lepších cestách.)

Požehnaný jsi, náš Bože, neboť tvým darem je i ten tichý hlas svědomí, který šeptá v naší duši ve chvílích ztišení, stává se naší trýzní, ale také světlem při hledání spravedlivější cesty.

Požehnaný jsi, náš Bože, navěky

Jaroslav Antoš

Tradiční františkánská pouť na Svatý Hostýn

se konala v sobotu 14. 9. 2019. Letos byla současně spojena i se zahájením oslav 30. výročí kanonizace svaté Anežky. Program byl více méně takový, jako v posledních letech: Ti, kteří přijeli ze vzdálenějších míst a nocovali na Sv. Hostýně, se sešli již v pátek večer na mši svaté a večerních chválách a také k posezení a povídání při sklence vína.

Vlastní pouť začala mší svatou v bazilice. Hlavním celebrantem byl apoštolský nuncius arcibiskup Charles de Balvo, koncebrovali duchovní asistenti SFŘ. Pan nuncius pronesl celé kázání v češtině (viz dále). Po mši svaté následovalo setkání a beseda s panem nunciem v Jurkovičově sále. Odpoledne byla pouť zakončena Křížovou cestou.

František Reichel

Pouť Třetího františkánského řádu - Svatý Hostýn

Homilie, kterou pronesl dne 14. září 2019 na Svatém Hostýně Mons. Charles Daniel Balvo, apoštolský nuncius v České republice

Především chci poděkovat panu doktoru Františku Reichelovi za laskavé pozvání, abych byl hlavním celebrantem této poutní mše svaté Národního bratrského společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice. V minulosti už jsem měl tu čest účastnit se mše svaté při stejné příležitosti, a to 4. října r.1997, které předsedal tehdejší apoštolský nuncius Giovanni Coppa.

Na mém předchozím působišti v Nairobi kněží, řeholníci a řeholnice, kteří následují františkánskou spiritualitu, i členové laického Třetího řádu, organizují společné slavení mše svaté františkánské rodiny na začátku měsíce září. Ta první se konala v roce 2015 a tehdy, stejně jako i v následujících letech, 2016 až 2018, jsem byl pokaždé hlavním celebrantem. V tomto roce 2019 se mi dostalo té radosti, že mohu uctívat svatého Františka spolu s vámi.

Během svých studentských let v Římě jsem měl možnost několikrát navštívit Assisi, ať už v rámci duchovní obnovy nebo při návštěvě tohoto města. Pokud jste také někdy v Assisi byli, myslím, že se mnou budete souhlasit, že i po osmi staletích je zde stále velmi hmatatelná přítomnost svatého Františka. Jedním z nejdůležitějších míst je malý kostelík svatého Damiána. Svatý František, při hledání smyslu svého života, měl mystické vidění, ve kterém k němu podle tradice promluvil Kristus z kříže a řekl mu: „Františku, Františku, jdi a oprav můj dům, který jak vidíš, se rozpadá.“

Jak jsme slyšeli ve druhém čtení, svatý Pavel nám říká, že Ježíš „ačkoli má Božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl a vzal na sebe podobu služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Filipanům 2,6-8).

V evangeliu svatého Jana ohlásil Pán Ježíš krátce před svým utrpením a smrtí: „Přišla hodina, kdy bude Syn člověka oslaven. Amen, amen pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne poctou“ (Jan 12,23-26).

Ježíš je ten, kdo padá do země a umírá, aby přinesl hojný užitek. Ježíš je ten, kdo svým sebeobětováním, svým ponížením a přijetím smrti na kříži daroval život a to život věčný.

V minulosti izraelský národ vysvětloval slova prvního přikázání velmi přísně a dělá to tak dosud: „Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí“ (Exodus, 20,4). Kvůli tomu se na židovských místech bohoslužby nenacházejí žádné sochy, mozaiky, malby nebo jiná vyjádření osob, zvířat nebo rostlin. Pokyny, dané Mojžíšovi, zachycené v dnešním prvním čtení, se tomu tak zcela vymykají. Je mu řečeno, že má vytvořit bronzovou podobu hada, který byl považován za odporného tvora a za symbol zla, a tento výtvar má být nástrojem k uzdravení.

V evangeliu Ježíš odkazuje na tuto událost, protože on sám má podstoupit něco ještě daleko horšího. Kříž, podobně jako had, byl nejenom odporným symbolem zla, ale také nástrojem mučení a smrti. Podobně jako bronzový had se stal prostředkem k uzdravení, i kříž se stal nástrojem spásy a usmíření. Klíč k porozumění této pravdy je obsažen v dalších slovech evangelia, když Ježíš řekl Nikodémovi, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Od chvíle oné zkušenosti v kostelíku svatého Damiána se Kristův kříž, který nám před oči staví dnešní svátek jeho Povýšení, stal součástí Františkova života. Potom, co uslyšel Kristovu výzvu, pustil se do skutečné opravy onoho malého kostela, ale nakonec si uvědomil, že Boží poselství pro něj se týkalo toho, že měl opravit a obnovit katolickou církev jako celek.

Učinil to úplným zřeknutím se svého minulého života, jako pšeničné zrnko padl do země a nastoupil tak zcela novou cestu řeholního života, když se „oženil s paní chudobou“, a spolu se svými společníky začal žít v naprosté chudobě a prostotě, v důvěře a spoléhání se na milující Boží prozřetelnost.

V současném světě, uprostřed tolika výzev naší doby, i potřeby uskutečnit některé opravy v církvi, jakožto následovníci svatého Františka, máte ke své dispozici dva nástroje, které vám v tomto úkolu mohou pomoci, totiž poselství evangelia a ducha služby.

Toto poselství bylo hlásáno napříč dvaceti staletími dějin a je tím, co jsme právě vyslechli o tom, jak moc Bůh miloval a miluje svět. Je tím, co současní lidé potřebují, a co my, jako členové církve, můžeme bez jakéhokoli váhání hlásat.

Tím druhým prostředkem, který se nám nabízí, je sebeobětující služba při následování Pána Ježíše a svatého Františka, který ve svém dopise všem věřícím napsal tato slova:

„Otcovou vůlí bylo, aby jeho požehnaný a slavný Syn, nám daný a pro nás narozený, přinesl skrze svou vlastní krev sám sebe jako oběť na oltáři kříže; ne za sebe, vždyť skrze něj všechno povstalo, ale za naše hříchy. Tím nám Kristus zanechal příklad, abychom šli v jeho šlépějích. ... A milujme bližní jako sebe. Mějme lásku a pokoru a podporujme potřebné, protože to očisťuje duši od poskvrny hříchů. Vždyť lidé všechno, co zanechají na tomto světě, ztratí; sebou si však ponесou odměnu za lásku a za to, co darovali potřebným; za to dostanou od Boha štědrú odměnu a odplatu. Nechtějme být moudří a chytří podle lidských měřítek, ale spíše buďme prostí, pokorní a čistí. Nikdy nemáme toužit po tom, abychom převyšovali druhé, ale spíše buďme služebníky a buďme podřízeni každému lidskému zřízení kvůli Bohu. A na všech, kdo takto jednají a vytrvají až do konce, spočine Duch Páně a učiní si v nich příbytek; budou syny nebeského Otce, jehož skutky konají“.

Prosme dnes v této svatyni, zasvěcené Marii, Matce Ježíšově, o její přímluvu. Ona je pro nás velkým příkladem pšeničného zrna, které umírá samo sobě, aby přineslo užitek. „Jsem služebnice Páně. Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lukáš 1,38). Ona je pro nás vzorem pokorné a obětavé služby: „Učinil mi veliké věci ten, který je mocný, jeho jméno je svaté. A jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížene povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství“ (Lukáš, 1,49-54).

Podzimní formační seminář

18 a 19. října se konal v Brně Petrinu podzimní formační seminář. Díky našemu duchovnímu asistentovi jsme jeli do Brna v sobotu ráno autem, ačkoliv seminář začal již v pátek. Byly jsme čtyři sestry z našeho místního bratrského společenství v Jihlavě.

Dopolední přednášku měl P. Bonaventura Štivar OFM Cap. Námětem byla „Krise z pohledu františkánské spirituality“.

Krise nás v životě může potkat kdykoliv a kdekoliv. Chtěla bych v krátkosti uvést některé myšlenky z přednášky.

Krise má u člověka dvě základní složky - vnitřní a vnější. Vnitřní znamenají lidskou povahu, emocionální predispozici, a různé dobré i špatné vlastnosti, které se také podílejí na rozpoložení člověka. Vnější jsou potom události, různá setkání a vše z okolí, co na nás působí. Souhra těchto dvou složek vede při určité kombinaci ke krizi, se kterou se musí člověk nějak vypořádat.

Svatý František také prošel ve svém životě několika krizemi. Z toho jsou dvě, které v základu ovlivnily jeho život. První krizí byl radikální odchod ze světa, který doposud znal a ve kterém žil. Patřil k tomu i jeho spor s otcem, jeho obavy před rodinou, kdy se schovával v jeskyni (díře). Druhou krizí byly jeho stále obavy o vlastní spásu. I když ve zjevení slyšel, že jsou mu hříchy odpuštěny, přesto stále považoval sebe za velkého hříšníka. V obou situacích František vítězí proto, že neřeší záležitost sám, ale odevzdává se Bohu a Ježíši. V první uvedené krizi odevzdává otcí i svoje šaty a chce mít jen Otce v nebesích. Je to jediná osobnost, se kterou chce od té doby vše řešit, kterou chce poslouchat a respektovat. Druhá těžká krize pak vyústila ve Františkovu úplnou a bezpodmínečnou zbožnost, kde se dostává na nejvyšší stupeň duchovního života. Mystické sjednocení na La Verně, kdy František obdržel stigmata a kdy nechce jen milovat láskou, kterou miloval Kristus, ale zažít i něco z Kristova utrpení je pro mě něco tak zázračného, že to téměř nechápu. Již předtím toužil sv. František po mučednictví, ale zde je již tak blízko Bohu, že si to skutečně lze jen těžko představit.

P. Bonaventura vložil do své přednášky i několik velmi působivých příběhů, např. o právníkovi, jenž žil dlouho ve výčitkách svědomí, nebo o řeholníkovi, který trpěl depresemi. Velmi zajímavá mi připadla tato myšlenka: „Když mi odpustí Bůh, mám právo neodpustit sám sobě?“

Ano, ve svátosti smíření nám Bůh odpouští, snímá z nás tíhu hříchu, je to definitivní vypořádání se s Bohem, ale také bychom se měli v této svátosti vypořádat i sami se sebou. Jenže někteří jedinci toto neumí. Dále trpí výčitkami a jejich spojení s naším Stvořitelem není tak silné, aby situaci zvládli. Jde o jakousi nedůvěru k Bohu a sklon k řešení krizí jen vlastními silami. Když člověk spoléhá jen na svoje síly, zpravidla krizi nevyřeší, nebo ji vyřeší špatně. Pokud na trůn místo Pána Boha posadí sám sebe, vede to k pýše a to je velmi nebezpečné.

Velmi zajímavé bylo vyprávění o pokušení bratra Riceria, což byl Františkův spolubratr, který se stále obával, že ho František nemá rád. František ho však i přes své zdravotní potíže před smrtí ujistil, jak je mu zvlášť milý mezi všemi bratry. Ricerius se stal provinciálem v Marce Anconské a napsal list s názvem „Velmi užitečný a zcela dostačující traktát o tom, jak může člověk rychle dospět k poznání pravdy a mít v duši dokonalý pokoj.“ Tento spis nám byl doporučen, a tak jsem si ho přečetla. Prý se může člověk při svědomitém čtení tohoto traktátu a když se bude podle něho řídit, velice brzy stát svatým. Přeji všem, kteří můj článek čtou, aby se jim to podařilo.

Jana Heroutová, OFS

Bonaventura Jiří Štivar OFM Cap.

Bratr Ricerius a jeho návod, jak se rychle stát svatým

ÚVOD

Blahoslavený Ricerius, vlastním jménem pravděpodobně Bonconturzio dei Baschi di Alviano, se narodil v městečku Muccia okolo roku 1190. Pocházel ze šlechtické rodiny a studoval právo v Bologni, kde potkal i sv. Františka. Uchvácen jeho kázáním, se vydal roku 1222 v jeho stopách. Nejstarší písemné svědectví o jeho vztahu se sv. Františkem je obsaženo v Prvním životopise svatého Františka od Tomáše z Celana, napsaném v letech 1228-1229 (ICel 49-50): Nejpodrobněji však o bratru Riceriovi pojednává nejmladší z historických pramenů, totiž Skutky blaženého Františka a jeho druhů, jejichž vznik se datuje až do let 1327-1337. Snad právě proto, že vznikaly v Marce Ankonské, jsou i plně podrobností o obrácení bratra Riceria i o rázu jeho pokušení (SktFr XXX-XXXI):

„Jednou, když šel sv. František světem a došel do města Bologne, jakmile se o jeho příchodu lidé dozvěděli, všichni se seběhli ke sv. Františkovi, takže sotva mohl kráčet po zemi. Všichni totiž tak toužili spatřit onen nový květ světa a posla Páně, že se jen s velkou námahou mohl dostat do ulic města.

Když se sešel veliký dav mužů a žen, i spousta studentů, povstal sv. František uprostřed nich a pod vedením Ducha svatého kázal tak podivuhodně a úžasně, že se jim nezdál být člověkem, ale andělem. Vždyť bylo zjevné, že jeho nebeská slova jako ostré šípky bojovníka vystřelené z luku božské moudrosti tak účinně pronikala srdce všech, že veliké množství mužů i žen se obracelo ze stavu hříchu ke kajícímu nářku.

Byli mezi nimi i studenti ze vznešených rodin Marky Ankonské, to jest Peregrinus, který byl z rodu Falleronů, a Ricerius z Muccie. I jich se mezi jinými vnitřně dotkla svatá slova svatého otce. Přišli k blaženému Františkovi a sdělili mu, že chtějí zcela opustit svět a přijmout hábit jeho bratří. Svatý František uvážil jejich nadšení a v Duchu svatém poznal, že je posílá Bůh. Navíc poznal, kdo se má jakou cestou dát. Proto je s radostí přijal a řekl jim: »Ty, Peregrine, půjdeš cestou pokory; a ty, Ricerie, budeš sloužit bratřím.« A tak se i stalo. (...)

Rizzerio di Muccia

VELMI UŽITEČNÝ A ZCELA DOSTAČUJÍCÍ TRAKTÁT O TOM, JAK MŮŽE ČLOVĚK RYCHLE DOSPĚT K POZNÁNÍ PRAVDY A MÍT V DUŠI DOKONALÝ POKOJ

Kdokoli chce rychle a správně dojít k poznání pravdy a mít v duši dokonalý pokoj, je třeba, aby se zcela vzdal lásky ke všemu stvořenému, i k sobě samému; aby se zcela svěřil Bohu a nic si neponechal pro sebe, a to ani čas, aby se nic neřídilo jeho pocity tak, aby byl vždy připraven, podřízen a v pohotovosti na příkaz Boží a na jeho volání.

Kdo chce být spojen s Bohem, má zapotřebí, aby si neponechal žádný prostředek mezi sebou a Bohem. Prostředkem jsou všechny ty věci, které má rád. Aby se tedy nebránilo spojení s Bohem, ať je odstraněna všechna láska, která je uprostřed. Neboť ona je příčinou toho, že mnozí, kteří se zdají být velmi duchovními, neboť dobré úkony zachovávají velmi pevně, stále a horlivě, přesto jsou stále vlažní a nedosáhnou sta-

vu plnosti a dokonalosti, protože mají stále něco vlastního, co leží uprostřed (je prostředkem) mezi nimi a Bohem. A protože prostředky, které si uchovávají v duši, podléhají změnám, proto i když někdy pocítí božskou sladkost, či spíše i když vytrvávají v modlitbě, ve zbožnostech a v jiných dobrých návycích a mají nějaké vnímání Boha, přece se pak vracejí k historkám, k brblání, ke světským řečem a dalším vnějším záležitostem, které mají rádi, jako kdyby Boha vůbec nevnímali. Chovají se jako mouchy, které se tu posadí na med, tu na plivanec či na špínu.

Jak to, že utrpení Kristovo, které je tak účinné a silné, že jediné rozjímání o něm by muselo roztrhnout srdce jakkoli tvrdá, nezmění mnohé, kteří o něm rozjímají pět, deset nebo více let?

Ačkoliv je takové rozjímání dojímá, nacházejí v něm zalíbení a dotýká se jich, přece nezmění svůj život, ale jakmile je opustí, krácejí, jako obvykle, cestou lehkomyšlnosti. Zajisté se to neděje z jiného důvodu, než proto, že ony prostředky, které si ponechávají, nedovolují duši, aby se přiblížila Kristu, ani Kristu, aby se přiblížil k ní. A jestliže někdy tyto prostředky opustí, přece se později za nimi vracejí jako do svého prázdného domu.

Když se však duše úplně zbaví veškeré stvořené lásky a ze srdce přijme skutečnou chudobu ducha, takže nebude mít zalíbení v žádném stvoření, pak bude přitahována a naplňována Boží láskou, jíž se zcela oddá. A pokud se později vrátí ony prostředky, které opustila, nemohou do ní vstoupit, neboť dům je plný a zájezdni hostinec je obsazen onou Boží láskou a všechny cesty jsou připoutány. Tak vidíme, že to dělají i cestovatelé, kteří se nedostanou do zájezdních hostinců obsazených druhými, ale hledají ty neobsazené, které je mohou přijmout.

Když je duše takto uchopena a naplněna Boží láskou, k čemuž dochází ihned, když Bůh vidí, že v ní není jakákoliv jiná láska – ani sebeláska, tehdy ji začíná osvěcovat onou pravdou, kterou je Bůh.

A v této pravdě vidí pravdu o všem stvoření a poznává, co je špatné a co je vzácné.

A v tomto světle vidí pravdu o všech pozemských věcech i o škodě, kterou může způsobit láska k nim, takže nedovolí, aby ji svedly, i když vidí, že mnozí jdou za nimi. Podobně jako když někdo jistě poznává, že v jídle, které mu předložili, je jed, a zatímco by mnozí jedli a jemu říkali: „Jez, to jídlo je dobré“, on by nejedl, ale pravil by: „Jsem si jist, že v jídle je jed, a proto nejím. Vy však jste hloupí, že to přesto jíte, neboť v důsledku toho zemřete.“

Podobně, kdo by viděl věž, která je na spadnutí, i kdyby mu mnohokrát říkali: „Vejdi dovnitř a s důvěrou v ní pobývej, neboť i my tak učiníme“, nevešel by, ale vysmál by se jim.

Tak ten, kdo je veden tímto světlem, nejen nemá v lásce to, co je pozemské, ale jím i pohrdá a nenávidí to jako smrtonosné: otráví to totiž duši, a protože se zcela jistě zřítí, strhne s sebou do záhuby duše, které k němu přilnou.

A kdyby se zdálo, že se mu naskýtá nějaké dočasné dobro, je vyučen oním světlem, že ho má odmítnout, neboť usiluje o větší dobro. Tak, jako kdyby někdo řekl císaři: „Chci vám prodat kus půdy u Assisi za šedesát liber, i když má cenu dobrých sedmdesáti, takže z toho získáte dobrých deset liber,“ jistě by jím císař pohrdl a odmítl by to i poslouchat, neboť má v úmyslu získávat města, hrady a další velké věci. Tak duše pozorná vůči nebeskému světlu odmítá věnovat pozornost dočasným a pozemským dobrům.

V tomto světle je duši také dána dokonalost všech ctností. Vždyť co je pokora než světlo pravdy, co je láska, trpělivost, poslušnost, co jsou ostatní ctnosti, než světlo pravdy?

Duše je tedy vedena tímto světlem k tomu, aby poznávala a milovala sílu a účinnost těchto ctností a aby si

osvojila jejich praktikování. Tak je získá a budou její. Naopak v tomtéž světle se děsí všech neřestí a odsuzuje je. Kdyby před takového muže postavili sto nejkrásnějších žen světa, obtěžovalo by ho to, a osvěcován tímto světlem by se nenechal naklonit k nečistotě. Obžerstvím by se nejen nenechal svěst, ale jen s těžkostí a odporem by chodil k jídlu. Tak by také měl odpor ke všem neřestem, neboť v onom světle poznává a zvažuje jejich zlo.

A obecně je duše oním světlem vedena i v různých a jednotlivých věcech, které má vykonat, neboť jí ukazuje, co je třeba, aby ve všem, co se s ní děje, přihlížela ke slávě Boží a k jeho vůli.

Vždyť jen jeho si volí, jen jeho miluje, proto ve všem vnímá jeho čest a vůli. Činí tak po příkladu Krista, který, když se při svém utrpení modlil, zachoval toto dvojí: při modlitbě se poklonil jako kterýkoliv nepatrný člověk, tak vzdal čest Otci, a když pravil: „Ne má, ale tvá vůle se staň,“ hledal jeho vůli.

Tak duše v tomto světle následuje Kristův příklad. A když to, co se děje, vidí jako přínosné pro čest Boží a v souladu s jeho vůlí, pak to vykoná a vyplní. Když to však vidí jako něco, co je proti některému přikázání, odmítne to a ani to nevykoná z jakéhokoliv důvodu nebo kvůli jakékoliv osobě, takže se i vyhýbá neúčinným slovům a špatným myšlenkám i všemu neřestnému, protože ví, že jsou proti slávě Boží i proti jeho vůli, neboť ho tak plně učí ono světlo pravdy.

A když duše na této cestě vyroste a zesílí, pak dobrá činnost nepřekáží tomuto světlu, když se třeba věnuje službě představeného nebo kazatelské službě, nebo se snaží být jinak užitečný bližním.

Neboť jako ten, kdo se nachází v určité vzdálenosti od zdi, kterou má před sebou, vidí jediným pohledem onu zeď i všechno, co je mezi ním a zdí, tak duše osvětlená tímto světlem vidí Boha a všechno, co má dělat, ale kvůli tomu nesejde z nastoupené cesty, i když někdy přeruší svou kontemplaci.

V tomto světle duše také poznává pravdu o své nehodnosti, a čím víc je spojena s Bohem, za tím nehodnější se považuje, neboť sebe vidí jasněji. A protože si nic neponechává, ani si nic nepřisvojuje z toho, co přijímá od Boha nebo co koná z jeho pověření, ale všechno připisuje jemu a uznává, že je to od něj, neboť je z jeho dobrotivosti bez zásluh obdarovaná, proto se nevynáší, ani se z nevděčnosti nenadýmá, a proto o ně kvůli nevděčnosti nepřijde.

Navíc Pán, který vidí, že mu nic nekrade, ale všechno mu vrací zpět, o to hojněji do ní vkládá své poklady a dává jí štědreji, než oči prosí nebo po čem touží.

To vše duše dostává kvůli tomu, že se zřiká všeho, takže vyprchávejí zlé žádosti, ambice, nespořádané city i láska ke všem stvořeným prostředkům, které zastiňují duši, a místo nich přichází božské světlo a naplňuje ji, osvěcuje a učí ji, jak bylo řečeno. Kromě toho duše kvůli tomuto zřeknutí se všeho dostává nejen zmíněnou milost světla pravdy, ale také milost pokoje a stálosti, a tehdy v ní opravdu přebývá Bůh, neboť jinde není, než v příbytku pokoje. Tehdy taková duše ve všem trápení, neštěstích, bezpráví a starostech zachovává pokoj a trpělivost, a je stálá a silná.

Děje se tak proto, že se Bohu zcela odevzdává a podrobuje se jeho vůli – pročť vidí, že jí to bylo dáno z Boží vůle a ona s ním souhlasí a to vše snáší nejen trpělivě, ale i ochotně. Tak se také zcela vrhá do Boha a u něho zůstává – proto nespravedlivá slova, či pozemská neštěstí a další jim podobná, nebo také i sám svět, se jí nedotýkají, neboť nemohou vystoupit k Bohu, kam duše uložila svůj poklad. Mnohem méně se jí také dotýkají, jelikož duše se s nimi nezaplétá, ani ji nemohou najít tam, kde obvykle byla; neboť jestliže mě někdo chce najít, hledá na všech místech, kde by se mnou mohl obvykle mluvit, nebo i po celém světě, kromě místa, kde se nacházím, a tak mě nemůže najít.

Podobně, kdyby hořel něčí dům a on by tam byl, bránil by ho před ohněm; jestliže tam však není, nebrání

ho, ani se nestará. Tak i duše, která se zcela vrhne do Boha, není přítomna pro všechno světské a nestará se o to, co se jí děje, totiž, co se v tomto světě jeví jako škodlivé či nespravedlivé.

Děje se tak také za třetí proto, že ji posiluje a upevňuje příklad Krista, který v ní přebývá, neboť on toho tolik a tak mnoho snesl pro ni. Proto silněji touží po tom následovat ho v trápeních a raduje se v nich a téměř vůbec se netrápí.

Díky tomu duše také získává stálost tělesných smyslů, neboť z lásky ke Stvořiteli opustila všechno stvořené, tudíž se její smysly netoulají po nedovoleném, ale duše je usměrňuje a stabilizuje tak, že je s důvěrou svěruje Pánu a když odchází od modlitby, praví: „Pane, drž mě spojeného s Tebou, usměrňuj mé smysly a nedovol, aby mě vzdalovaly od tebe.“

Obvykle duše tímto zřeknutím se všeho získává takovou vládu nad svým tělem a takový pokoj a soulad je mezi nimi, že se v ničem nerozcházejí. Tělo se rádo podřizuje duši a následuje ji ve všem, co chce konat, ať už ve znevážení, přísnosti, odříkání a v bdění, či ve všech pracích a obtížích. Tělo si totiž pamatuje úzkosti a těžkou námahu, které muselo obvykle snášet kvůli netrpělivosti, hněvu, závisti, ambicím a pomíjejícím intrikám, a nyní, když vidí, že přebývá v tak velikém pokoji, ochotně snáší všechny námahy kajícnosti, aby se vyhnulo oněm neužitečným, škodlivým a ještě těžším námahám.

Tak jako když si je někdo jist, že za sto denárů mu dají tisíc, neváhal by dát sto, ba dokonce by rád dal dvě stě. Tak i tělo v tom nalézá tak velký zisk, že radostně snáší všechny tyto námahy a ochotně následuje duši, ba dokonce se snaží předbíhat a vycházet jí vstříc.

Je tedy velmi užitečné a spásné, abychom ze své duše vyhodili všechny prostředky /a prostředníky/, zbavili se jich, abychom zemřeli všemu stvořenému a vůbec nespolehali na sebe, ani na ostatní tvory a vrhli se s důvěrou do Boha, který nás dobrotivě podporuje, s láskou řídí a přivede nás k blaženému cíli.

Když tedy vidíme, jak obchodníci pro pomíjející zisk riskují a zoufají si, vydávají se nesčetným nebezpečstvím na cestách i na mořích, a vojáci jak pro světskou slávu dělají totéž, když se vystavují meči, válce a smrti, a přece často nezískají ani jedni zisk ani druhí slávu, jak touží, a pokud takto pokračují, je jisté, že o ně přijdou, oč více my musíme činit taktéž pro zisk a slávu duchovní, které jsou pravé, jisté a trvají navěky, a to tím spíše, že nám nehrozí žádné nebezpečí.

Tak je jisté, že kdo se poctivě, věrně a čistě zbaví všeho, jak je uvedeno výše, zakrátko, v rámci několika dnů začne vnímat, co bylo řečeno, a zakusí božskou sladkost.

A vytrvá-li v tomto zřikání se všeho, vše, co bylo uvedeno mu jistě potvrdí zkušenost jako pravdivé, takže když bude vycházet od modlitby, živě a s láskou bude lnout k tomu, co je Boží, a bude se dívat na svět s jistou úzkostí a údivem, jako ohromený a cizí, jako by byl někdo jiný. Jakoby přišel z jiného světa, tímto světem bude zcela pohrdat, stěží bude snášet i pohled na něj, a to kvůli proměně jeho ducha, který se mu vzdálil a kvůli velmi radostné proměně v Bohu.

Ocenění našich členů

Na podzim letošního roku byli oceněni tři členové našeho Národního bratrského společenství za svou celoživotní činnost a angažovanost:

MUDr. Soňa Mičková (MBS u kostela Panny Marie Sněžné v Praze) je laureátkou letošní Opitzovy ceny, kterou byla oceněna za celoživotní obětavou práci jako lékařka. Cenu jí předal představený Řádu milosrdných bratří bratr Martin Macek, OH na slavnosti v kostele sv. Šimona a Judy v Praze 19. října. (Celý slavnostní večer včetně koncertu přenášela televize NOE).

Ing. Jan Smrčina (MBS Lysá nad Labem). Zlatou svatovojtěšskou medaili Arcibiskupství pražského mu udělil Dominik kardinál Duka v katedrále svatého Víta a Vojtěcha, při slavnostní bohoslužbě k počtě svatě Anežky 16. listopadu za rozvoj svobodné katolické charity a prohloubení piety lidických obětí.

Mgr. Jiří Zajíc – Edy (MBS u sv. Anežky v Praze n Spořilově) obdržel nejvyšší skautské vyznamenání Řád stříbrného vlka za službu nejvyšší Pravdě a Lásce, kterou mimořádným způsobem zpřítomňoval v celém skautském hnutí i ve veřejném prostoru. Slavnostní dekorování vykonal při mši svaté v kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze 2. prosince v den třicátého výročí veřejného vyhlášení obnovy československého skautingu náčelník Junáka – českého skauta Marek Baláš.

A nyní podrobně k jubilentům a slavnostem:

Tři veřejná ocenění – vyznamenání členů Sekulárního františkánského řádu

Během krátké doby se dostalo veřejného uznání dvěma našim bratrům a jedné sestře.

Ing. Jan Smrčina OFS byl vyznamenán J. Em. Dominikem kardinálem Dukou, arcibiskupem pražským a primasem českým. Zlatá svatovojtěšská medaile Arcibiskupství pražského mu byla udělena za rozvoj svobodné katolické charity a prohloubení piety lidických obětí.

Laudatio bylo předneseno v závěru slavnostní bohoslužby k výročí 30 let od svatořečení Anežky České, i za nepřítomnosti oceněného, a je uvedeno v plném znění v pamětní publikaci k této vzácné příležitosti. Nemoc bratra Jana Smrčiny zatím nedovolila ani předání medaile osobně. Bratru Janovi upřímně gratulujeme a přejeme trpělivost ve snášení utrpení spojeného s nemocí a Boží přispění k jeho uzdravení. Františkánská rodina má opravdu důvod se radovat: vždyť ocenění se dostalo našemu bratru, synovi rodičů - terciářů, otcí kněze - františkána, a manžela naší sestry Anny - terciářky. Manželé Jan a Anna vychovali 4 děti, vedle kněze - řeholníka a dcery - členky charismatické komunity v Anglii, mají dvě vdané dcery, 10 vnoučat a 4 pravnoučata. Všechny nepřízně spojené s obnovováním křesťanských sociálních i ekonomických aktivit v nepříznivém prostředí převratné doby překonával bratr Jan s neuvěřitelnou houževnatostí. A osobní zkušenost několika z nás, kteří jsme byli jeho snažení nablízku alespoň po část třicetiletého období, spolehlivě potvrzuje, že společná františkánská spiritualita pomáhá nejen k zachování, ale i k utužení bratrských vztahů i v obtížných a konfliktních situacích. Jendo, díky!

Mgr. Jiří Zajíc OFS obdržel jen o několik dní později nejvyšší skautské vyznamenání, Řád Stříbrného vlka. Ocenění se bratru Jirímu dostalo při příležitosti 30. výročí /již třetího/ obnovení českého skauta - Junáka, na kterém se významně podílel. Jeho činnost se však datuje už k druhému obnovení Junáka během uvolnění v závěru let 60. K udělení řádu došlo v závěru slavnostní mše svaté v kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze na Starém Městě 2. prosince 2019 (v den výročí obnovení Junáka). Hlavním celebrantem byl P. Tomáš Halík, laudatio oslavence přednesl Marek Baláš, náčelník Junáka - českého skauta. Profesor Halík v homilii hovořil o blízkých souvislostech františkánské spirituality oslavující Stvoření a vztahu skautů k přírodě. Rovněž duchovní stránka formování mladé generace má ve skautingu nezastupitelné místo a tvo-

ří spojovací můstek k životu mladých v křesťanských církvích. Na bohoslužbě bylo mnoho mladých skautů a skautek, jak aktivních katolíků, tak věřících jiných denominací a sympatizantů. Ti všichni věděli o zásluhách bratra Jiřího Zajíce v jejich hnutí více než my přítomní za rodinu františkánskou. Naše převažující povědomí je o mnoha aktivitách Jiřího v Církvi a pro Církev, a tak jsme se nestačili divit, co všechno ještě k tomu dokázal vykonat a stále vykonává Jiří ve skautingu samotném, ale i v Radě dětí a mládeže a v mediálním zprostředkování těchto výchovných aktivit pro širší veřejnost.

Upřímně gratulujeme, a Stříbrnému vlkovi přejeme i nadále věrnou poslušnost našemu otci sv. Františkovi.

Bratr Irenej za redakci Zpravodaje

Sestra Soňa Anna Míčková z MBS v Praze u Panny Marie Sněžné obdržela cenu Celestina Opitze

Záznam ze slavnosti, který v sobotu 19. října 2019 přenášela televize NOE

Je to už deset let, kdy jsme se v kostele sv. Šimona a Judy v Praze poprvé sešli, abychom si připomněli 200. výročí narození významné osobnosti řádu Milosrdných bratří a lékaře Celestýna Opitze. Proč je pro nás zrovna tento bratr tak důležitý? Dozajista patřil k těm nejodvážnějším... ne snad proto, že by podával nějaké heroické výkony, ale protože si všímal bolesti druhých. Trpěl tím s nimi, a snažil se najít způsob, jak jim pomoci. V té době, v polovině 19. století, jeho kolegové lékaři po celém světě uvažovali nad použitím éteru k usnutí pacienta při operaci, aby nemuseli zažívat velkou bolest, ale nikdo tehdy nejspíš neměl dostatek odvahy éter skutečně použít. Celestýn Opitz se rozhodl jít proti zavedeným metodám a jako první v Evropě éter při operaci použil. Jeho odvážný krok se stal základním kamenem nového medicínského oboru anesteziologie. Byl to triumf... a stal se jen pár desítek metrů od místa předání cen za vzor v péči o nemocné a potřebné v Nemocnici na Františku, tehdejší nemocnici milosrdných bratří.

Od roku 2010 jsme se potkávali každý rok, protože tehdy vznikla velmi zajímavá tradice. Představený řádu Milosrdných bratří br. Martin tehdy vystoupil na podium a uvedl první ceny Celestýna Opitze. V naší komunitě bratří jsme tehdy měli dva staříčké bratry, kteří v Nemocnici na Františku působili jako milosrdní bratří a ošetřovatelé. Zažili tam krásné chvíle nadšení, když vstupovali do řádu, zažívali ale také velké těžkosti, když jako řeholníci odtamtud byli komunistickým režimem vyhnáni. I když jim všechno tehdy bránilo v tom, aby žili jako řeholníci, nikdy se nevzdali svého povolání milosrdných bratří. Pomáhali druhým, co jim síly stačily tam, kam byli posláni, a kam byli posláni třeba i nuceně. Přežili dobu komunismu a po jeho pádu pomohli postavit náš řád znovu na nohy. Byli to otec Vojtěch Málek a bratr Ladislav Kronich, kterým bratr Martin chtěl za jejich neuvěřitelný příklad v životě hospitality, péče o druhé, nemocné a potřebné, nějak poděkovat. S Celestýnem Opitzem měli hodně společného -odvahu, odhodlání a oddanost. A stali se prvními laureáty nového ocenění, které nese jeho jméno.

Od té doby se k těmto dvěma bratřím, kteří už bohužel nejsou mezi námi, připojily desítky dalších laureátů doslova z celého světa, kteří s naším řádem ani nemají nic společného, ale přesto jsou pro nás a pro celou společnost vzorem v péči o ty, kteří potřebují naši pomoc, o nemocné, chudé a jakkoli potřebné. K řadě laureátů se nyní připojili čtyři další.

Jedním z laureátů je MUDr. Soňa Míčková

Někdo jí říká „anděl strážný“. Podle výpovědí, které jsme měli možnost o jejím životě shromáždit, si můžeme tvrdit, že je to pravda. Po ukončení studia medicíny v roce 1974 pracovala v nemocnici. Kromě této činnosti se však začala starat o lidi, kteří byli komunistickým režimem pronásledováni, či přímo selektováni mimo dění společnosti. Paní doktorka však tyto lidi tajně navštěvovala a pomáhala jim řešit jejich zdravotní problémy. Svou pomoc neomezovala na pracovní dobu, ale byla ochotna své pacienty navštěvovat i o víkendů či ve večerních hodinách. Její přístup nespočíval jen v ordinaci léků, ale v trpělivém naslouchání každému, kdo ji požádal o pomoc. Ještě dnes je paní doktorka aktivní a i dále pomáhá ochotně, nezištně a to bez ohledu na čas strávený u pacienta.

František Reichel OFS

Oslava 30. výročí kanonizace sv. Anežky 9.-10.11.2019

Svatořečení sv. Anežky české bylo spojeno s převratnými změnami konce roku 1989. Pomoc sv. Anežky krátce před svou smrtí připomněl také prezident Václav Havel, který napsal: „*Milá Anežko, děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi držela. Prosím, měj ruku i nadále připravenou, třeba ji ještě budeme potřebovat.*“

Celá církev oslavila v listopadu 2019 30. výročí kanonizace sv. Anežky. Čeští biskupové organizovali pouť do Říma. Byla sloužena národní mše svatá v bazilice Santa Maria Maggiore, národní mše svatá v bazilice sv. Petra, generální audience se Svatým otcem Františkem, národní mše svatá v bazilice sv. Jana v Lateránu. V české republice sloužil mši v chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha mši J. Em. Stanisław kardinál Dziwisz, emeritní krakovský arcibiskup a dlouholetý osobní sekretář svatého papeže Jana Pavla II., za dar svobody. Kromě jiného byly vyraženy medaile sv. Anežky a vytvořena socha koruny sv. Anežky z dílny D.I. Trubače.

Terciáři sv. Františka zorganizovali v „předvečer“ této slavnosti **pout' do kláštera sv. Anežky v Praze**, kde byla sloužena mše svatá přímo v areálu kláštera ve svatyni sv. Salvátora. Před zahájením mše pomohli terciáři od sv. Josefa nanosit 130 židlí z kostela sv. Františka. Mši sloužil František Kroczeck OFM Cap spolu s kněžími ze Sušice. Mše se účastnili terciáři z Prahy, Černošic, Benešova, Plzně, Sokolova, Staré Boleslavi, Lysé n. Labem, Hradce Králové, Jihlavy, M. Třebové, Slatiňan, Zlína, Karviné, Havířova, Olomouce, Hodonína a dalších společenství. Ze sušické farnosti přijelo 52 poutníků spolu se 16 dětmi.

Odpoledne poutníci navštívili klášter Křižovníků s červenou hvězdou. Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou, jediný řád českého původu, se vyvinul z laického špitálního bratrstva, založeného roku 1233 sv. Anežkou Přemyslovnou (1211 – 1282). Prováděl nás O. Tomáš Gregůrek Ocr. Vysvětlil mnoho podrobností z historie řádu a promluvil i o současném životě křižovníků. Terciáři se mohli podívat i do kaple v klauzuře s nádhernou secesní výzdobou.

Večer poutníci vyslechli přednášku MVDr. Františka Reichla o přípravách poutě na kanonizaci sv. Anežky v Římě v roce 1989: *Bratr František byl sekretářem organizačního výboru a byl u všech hlavních jednáních o vycestování skoro 10 000 poutníků z ještě komunistického Československa, účastnil se i jednání s papežem Janem Pavlem II. Úřady už byly apatické kvůli událostem v sousedních komunistických zemích a tak umožnily na 4 dny oficiálně vycestovat na Západ čtyřem nabitým vlakům a více než dvěma stům autobusům věřících z celé republiky. Za poutavou přednášku sklidil velký potlesk.*

V neděli pak skoro 30 terciářů navštívilo klášter premonstrátských sester v Doksanech. Přijeli a odjeli linkovým autobusem, který plně obsadili včetně uličky. Účastnili se nedělní mše v kostele Narození Panny Marie spolu se sestrami premonstrátkami a místní farností. Mši sloužil P. Adrián Zemek, OPraem. Náš bratr Václav Maroušek po mši provedl terciáře sv. Františka kostelem a vysvětlil stavební a jinou historii kostela a kláštera včetně stavebních pravidel pro církevní stavby. V roce 1997 Strahovský klášter od státu odkoupil severní část bývalého konventu a začal tuto část rekonstruovat pro klášter sester premonstrátek. V lednu 2003 se do této části obrovského areálu mohla komunita sester nastěhovat a 30. ledna 2003 prožít slavnostní posvěcení. V klášteře působí také Společenství třetího řádu při kanonii Narození Panny Marie v Doksanech.

Ne každý si může dovolit oslavit kanonizaci sv. Anežky české poutí do Říma a tak františkánští terciáři uvítali národní terciářskou pout' ke sv. Anežce. Sjeli se z celé republiky. Účastnit se mše na místech, kde žila sv. Anežka česká, byl hluboký poutnický zážitek.

Luboš Kolafa OFS

SOBOTA SE SVATOU ANEŽKOU

V sobotu 9. listopadu jsem jela po delší době do Prahy, abych se zúčastnila víkendu se svatou Anežkou, tedy aspoň jednoho dne této akce pořádané naší národní radou.

Ráno začalo poněkud hekticky, neboť jsem si nařídila budík o hodinu později, ale díky Boží pomoci a tomu, že jsem vše měla připraveno, jsem stihla vlak. V Praze jsem zjistila, že mohu již jezdit místní dopravou zadarmo, a tak jsem ještě před mší svatou navštívila místa svých studií, kde jsem byla naposledy před 30 lety.

Potom jsem se vydala hledat Anežský klášter. To se mi podařilo bez obtíží, ovšem místo srazu jsem hledala již s velkou nervozitou. Zpocená a vynervovaná jsem narazila na Anežskou uličku. Tu jsem vyslala střelnou modlitbu k naší vzácné světici a po pár metrech jsem narazila na vchod, kde již bratr Luboš vítal příchozí a organizoval potřebné.

Mše svatá začínala v půl jedenácté v kostele Krista Spasitele. Hlavním celebrantem byl P. František Kroczeck OFMCap., koncebrovali 3 kněží, z nichž jeden byl ze Sušice a jeden z Horažďovic. Účast na pouti byla velká, bylo nás asi 120. Zpívali jsme za doprovodu dvou kytaristů a nakonec i trubky, kterou mistrně ovládá P. Kroczeck.

Po mši svaté jsme absolvovali prohlídku Anežského kláštera a dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí ze života svaté Anežky, jejích sester a společnosti vrcholného středověku. Skutečným zážitkem bylo vystoupit po uzounkých schodech do místnůstky, kde sv. Anežka bydlela, vidět výklenek, kde bylo původně pohřbeno její tělo a projít prostory, kde naše první klarisky zachraňovaly modlitbou a prací duše i těla svých bližních. Těžko si dnes představíme, jak přísná byla klauzura a přesto mnoho žen následovalo světici a obětavě se staraly o to, co právě bylo potřeba. Princezna, která si zvolila nejvznešenějšího ženicha, zde přebývala v nepředstavitelné skromnosti, ale myslím, že byla svým způsobem šťastná. Ano, často ji muselo něco trápit, určitě velkou zkouškou byly rozepře mezi jejím bratrem a synovcem, ale ona dokázala tento svár urovnat. Dokazuje to nejenom mírumilovnost a odvahu světice, ale bezesporu i její diplomatické schopnosti. Láska k chudobě, k trpícím a sestřám je u svaté Anežky více než příkladná, a to ještě více vzhledem k tomu, že byla královskou dcerou a odložila výhody patřící k jejímu postavení.

Neodpustím si malou úvahu o chudobě. Je to pojem velmi diskutabilní. V dějinách františkánství byl velmi často předmětem sporů mezi bratry, které nakonec vedly k rozdělení františkánů na tři větve (minority, františkány a kapucíny). František miloval chudobu, ale také rád pomáhal. Pokud chtěl pomoci materiálně, musel i nějaké prostředky mít, i když nevlastnil peníze. Musel mít aspoň jídlo, oblečení, které dával trpícím. Velmi si vážím svaté Anežky. Ona měla své věno, a tedy určité prostředky vlastnila. vzdala se jich a vybudovala dílo, jehož odkaz je živý dodnes a zůstane živý navždy. Velmi silně na mě zapůsobily i zbytky františkánského konventu, který také založila sv. Anežka a kam ve třicátých letech 13. století přišli první minorité. Kdyby nebyla svatá Anežka královskou dcerou, ale obyčejnou poddanou svého krále, mohla také žít svatě, obětovat se stejně pro bližní, ale její svatost by zůstala skrytá. Jenže ono ani tak nezáleží na tom, kým jsme a co vlastníme, ale na vztahu k vlastnictví a na tom, jak se snažíme víru žít. Pokud to, co máme, užíváme s vděčností k Bohu, se skromností a dobrými úmysly a považujeme majetek jen za prostředek, který nám pomáhá plnit Boží vůli, pak je všechno v pořádku. Pokud učiníme majetek svojí modlou, pak nemáme co dělat mezi františkány a vlastně ani mezi křesťany.

Dalším bodem programu „anežské“ soboty byla prohlídka kláštera řádu Křížovníků s červenou hvězdou a kostela sv. Františka v blízkosti Karlova mostu. Tento řád založila sv. Anežka původně jako špitální bratrstvo, aby byl někdo, kdo by mohl chodit k nemocným. Vzhledem ke klauzuru totiž nemohly sestry vycházet. Jejich izolace od světa byla tak přísná, že nesměly vidět ani kněze, který sloužil mši svatou. Pro-

hlídka kláštera byla opět zážitkem na celý a hodně dlouhý život. Provázel nás vysoký, štíhlý řeholní kněz v hábitu a flaušovém tříčtvrtečním kabátu, samozřejmě černém. Překvapilo mě, že bratr měl i jarmulku. Ovšem bratři této čepičce asi říkají jinak. Bratr pochází z Uherského Hradiště a dokonce před mým objektivem v mobilu zapózoval tak, aby bylo vidět na jeho hábitu vyšitý kříž a hvězdu. Vyslechli jsme velmi zajímavé dějiny kláštera a kostela a prohlédli si některé prostory. Ze zahrady byly vidět Hradčany a na Vltavě i loď s připravenými částmi mariánského sloupu, který se, když Pán Bůh dá, bude jednou tyčit na Staroměstském náměstí. Velmi krásná byla kaple. V kostele nám křížovník s červenou hvězdou vykládal o uměleckých dílech interiéru, která jsou většinou vrcholně barokními skvosty velmi známých umělců. Při odchodu z kostela jsme si opět zazpívali s doprovodem trubky.

Někteří z nás se těšili na projížďku po Vltavě, ale poslední loď jsme nestihli. Navštívili jsme tedy výstavu Karlova mostu, velmi krásnou expozici, kde se nachází i zbytek pilíře Juditina mostu. Dále zde byly i obrázky a modely, které seznamovaly návštěvníky se stavbou Karlova mostu a s pracemi, jak se prováděly ve středověku. Dnes už je těžko představitelné, jak mohli stavitelé prakticky holýma rukama a velmi primitivními nástroji postavit most, který zde stojí a slouží tolik staletí. Na výstavě byla i místnost, kde se promítalo video, nechyběla ani část s aktuální výstavou ikon Makaria Tauce, současného mistra v malování ikon, českého původu, který nyní žije v zahraničí. Obě výstavy mohou každému doporučit, jsou velmi obohacující.

V půl sedmé jsme se ještě sešli na večeři v Křesťanském domě mládeže u sv. Ludmily a to jsem si musela zase vzpomenout na sestru Elišku Pretschnerovou, která kdysi v této budově působila. Po večeři ještě byla přednáška, ale to jsem již musela odejít na vlak. Velmi jsem litovala, že nemohu společně s bratry a sestrami prožít i druhý den víkendu se svatou Anežkou.

Jana Heroutová OFS

Do Říma jsme jeli cca 16 hodin bez toho, že bych počítala dopravu do České Třebové vlakem.

Všichni jste se dívali na přenosy z téhle Národní pouti zprostředkované televizí Noe, takže budu psát hlavně o dojmech, přičemž doufám, že si nepopletu dojmy s pojmy.

Jely jsme s cestovkou, sestra Šárka a já, obě ze společenství MBS Panna Maria Sněžná Praha. Do Říma jsme přijeli poněkud **Národní pout' ke sv. Anežce do Říma** s předstihem, ale protože byla neděle, chtěli jsme někde na mši. Nabízel se nám kostel San Spirito in Sassia, kde už byl P. Dokládal připraven sloužit pro české poutníky. Ještě před kostelem jsme se setkaly s několika terciáři z jiných bratrských společenství, takže nejen Slovan všude bratra má, ale i terciář.

Druhý den jsme navštívili podle předem daného plánu kostel sv. Klimenta s hrobem sv. Cyrila. Zpíval tu sbor z Velehradu, gymnasisti, a zpívali krásně. Naše skupina se pomodlila litanie u hrobu sv. Cyrila dole v kryptě. A dobře jsme udělali, protože biskupové, kteří sem rovněž přišli, se je v kryptě pomodlili také, ale pro stísněné prostory v kryptě – sami.

Pak přišly schody - svaté schody - Santa Scala, které jsme udělaly po kolenou jako pokaždé při návštěvě Říma, vyfotily jsme se se Šárkou před sochou sv. Františka a pak šly na mši do Santa Maria Maggiore, kterou vedl biskup Graubner a kázal biskup Cikrle.

A tady začnu o dojmech. Ačkoliv dojem je slabé, navíc dost zlehčované slovo a tohle byl silný vjem, který se nedal zahnat a provázel mě pak celou Národní poutí. Jednotná Církev, jejíž kořeny jsou v nebi a pekelné moci ji nepřemohou. Zní to možná pateticky a to je naše národní vada, že se bojíme patosu a všechno předem shazujeme. Nejsme nejateističtější národ na světě, to byl nejmocnější dojem, který se dal artikulovat. Chceme-li se zbavit našich národních mindráků, měli bychom takovéto národní poutě dělat každoročně. Ale do ciziny, abychom se přesvědčili o svých kvalitách. Jak říká náš „starec“ O. Benedikt: „Musíme mít taky rádi sebe.“ A to platí i o celém národu.

3. den jsme byli ve sv. Petru. Celý sv. Petr byl plný Čechů. Bylo to, pravda, trochu státotvorné, protože i ten prostor je takový církevnětvorný, ale bylo to stejně krásné, i když jinak. Trochu tady vlála česká vlajka, modlili jsme se u oltáře sv. Václava a zpívala se hymna. Mluvil P. Wasserbauer – o sv. Janu Pavlovi a jeho podílu na převratu, protože už od roku 1981 na tom Jan Pavel pracoval. Pak zmínil i Helmuta Kohla a prezidenta Reagana... Mělo to zkrátka takový politický nádech, ale znovu jsem si uvědomovala naše kvality jako národa. Ti, co se účastnili této poutě, to všechno byli opravdu věřící. Nikdo tam nejel turisticky, dívat se na fontány a na Forum Romanum nebo kupovat džíny, jako se to dělo před rokem 89. Všichni tam jeli z náboženských důvodů – za Anežkou. A to bylo povznášející. Například v autobusu jsme se všichni celou cestu modlili – a to jsme se nijak neznali – a zpívali, jako bychom se znali od dětství. Jeden chlápek zapomněl ve sv. Petru tašku s doklady a s penězi a půlka autobusu se zapojila do hledání. Nakonec se všechno našlo. On sám pak všem vykládal, že to ještě nezažil. A to mluvím jen o sv. Petru, který byl plný věřících Čechů. Ale kolik jich zůstalo doma a byli tam s námi!

Ve sv. Petrovi jsme dostali, pravda, hned vzápětí národní sprchu, protože nás místní organizační struktura po mši nepustila k oltáři sv. Václava. Pořad návštěvníků bylo třeba zachovat – takhle už přišli o dvě hodiny - a bylo třeba turisty pouštět a zahrazovat provazy místa, kam se turisté nepouštějí. Ale sestra Šárka chtěla do krypty, kde jsou hroby papežů a některých kardinálů – donedávna i našeho kardinála Berana - takže tam jsme se probojovaly.

4. den byl nejdramatičtější a zároveň nejbohatší na dojmy. Vstávali jsme brzo, abychom se dostali do sektoru, který nám byl vykázán na papežskou audienci. Pršelo. Nebyl to první den, ale teď to bylo o to horší, že jsme v tom dešti museli stát a pak i sedět na audienci. Sedli jsme si. Každý měl deštník, takže dopředu nebylo vidět ani omylem. Navíc z deštníku přede mnou mi kapalo na nohy, skryté, pravda, pod pláštěnkou, ale stejně... Před audiencí jsem si tedy stoupla, abych viděla, že je vepředu zastřešený prostor – pro papeže a pozvané biskupy. Na schodech stála socha sv. Anežky, respektive socha myšlená jako relikviář, alespoň, jak se mluvilo mezi lidmi. Výtvarník prý počítá s tím, že se v budoucnu „Anežka“ najde a je tam pro ostatky připravené místo. Ale je to neověřená informace. Nahoře má socha korunu.

Naštěstí, když přišel papež František, mraky se roztrhly a objevilo se dokonce sluníčko. Papež projel mezi shromážděním v papamobilu a pak zaujal své místo pod papežským stanem. Nejdříve všechny vítal, jmenoval nejrůznější kongregace, bylo to dlouhé, a my pořád nic. Přitom jsme zabírali valnou část sedaček a vlaječek tu bylo taky dost. Ale papež si nás nechal až na konec. Byl velmi vstřícný, naši biskupové seděli s ním pod baldachýnem a papež, i když to bylo pro něj viditelně obtížné, došel až k soše Anežky, která byl od stanu vzdálená asi dvacet metrů a bylo to po schodech. Papež si s mnohými podal ruku, políbil některá nemluvnátka a prý se ještě po audienci vrátil a podal si ruku s těmi, kdo tam zůstali. S Karolínou K., z mé farnosti sv. Antonína, si tedy ruku podal. Nám se aspoň poštěstilo, že jsme potkaly P. Dokládala, který šel kolem, a svěřil nám, že papež slíbil umístit sochu sv. Anežky v bazilice.

My se Šárkou jsme šly ještě do kostela sv. Bartoloměje, kde je oltář sv. Vojtěcha, takže jsme pak měly co dělat, abychom se přesunuly do Laterána, kde byla mše sv. s biskupem Baxantem a homilií biskupa Kročila. Kročil mluvil o svobodě a jejím zneužití. Na začátku mluvil krátce P. Baxant, který především vítal premiéru koncertu Hradní stráže a na konci kardinál Duka, který prohlásil, že na 17. listopadu má velký podíl P. Václav Malý, který to nikdy nepřipomínal, nezdůrazňoval, ani nezneužíval. Nakonec si vzal slovo místní farář lateránské baziliky a bylo vidět, že ho velmi oslovilo, kolik nás je a že jsme všichni věřící. Po Lateránu jsme ještě šli do Santa Croce in Jerusalem, který dala postavit sv. Helena a přivezla z Jeruzaléma trny z koruny, hřeby a nápis na kříži. To vše je tu vystaveno. Je to v prvním patře a musí se po schodech. Někdo z našich se začal modlit a zpívat: „Svatý kříži“. Cizinci, turisté, kteří se mezi nás připletli, poněkud zírali. Připadala jsem si jako z jiné planety – ale v dobrém. Tento kostel býval titulárním kostelem kardinála Vlka.

Naše skupina byla dobrá parta. Cestovka nám sice na poslední chvíli řekla, že nezajíždí do Prahy, jak slibovala, takže jsme se (bylo nás asi osm) museli přemístit do České Třebové, ale zase nám poskytla moc dobrou průvodkyni. Sháněla nás jako kvočna kuřátka, všechno nám poradila, opakovala pořád názvy přestupů v metru, vysvětlovala a vykládala, co věděla. A hlavně, všichni účastníci zájezdu byli věřící lidé a nebylo jim zatěžko třeba o dvou berlích absolvovat celý zájezd. Nazpátek jsme se ještě zastavili v Loretu. Loreto je kouzelné místo, ale to by bylo na samostatné vyprávění, zvláště teď, kdy papež vyhlásil nový svátek spojený s tímto místem.

Cestou domů se celý autobus smál, dokonce se vykládaly vtipy, i když byli všichni unavení. Když Duch svatý vane, je to zkrátka velká úleva.

Domů jsme jeli - s přestávkou na Loreto a s přeseďáním v České Třebové - 24 hodin. Ale stálo to za to. Pout' je prostě pout' a chodívala se kdysi pěšky.

A tak ještě jednou: Možná je u nás věřících málo – ale všichni jsme prověřeni. U nás nikdo nechodí do kostela, že jde celá vesnice nebo že by to sousedka nepřekousla. Nebo že bychom dostali pěkné místo či nějakou funkci kdesi. My jdeme do kostela, protože jdeme za Pánem Ježíšem. A v takovém množství na Národní pouti je to prostě znát.

Po návratu jsem se při tomhle konstatování setkala se sarkastickými poznámkami o blbě naivitě i s nepřátelstvím. Někomu asi vadí, když mu беру představu o nejhorším národě na světě. Bůh sud'.

Věra Eliášková

Odkaz smíru a odpuštění jako dar svatořečení Anežky Přemyslovny

V době příprav svatořečení Anežky České jsem byl v Sekulárním františkánském řádu nováčkem. František Reichel jako starší bratr, který byl pověřen řízením čerstvě ustaveného Poutního výboru, mne přesto vzal sebou na vyjednávání na Ministerstvu financí: šlo o ekonomický problém, a já byl od května 1988 v Ekonomickém ústavu ČSAV. Tím problémem bylo dostat výjimku z tzv. devizového zákona, podle kterého každý, komu bylo dovoleno vycestovat na Západ, musel dostat i „devizový příslib“. A vycestovat na svatořečení do Říma si přálo tisíce katolíků. Naši deputaci vedl pan biskup Liška blahé paměti, a přijati jsme byli samotným náměstkem ministra. Tím byl můj dávný kolega asistent z VŠE, který v 70. letech „šel nahoru“ (zatímco já do podniku). Samozřejmě jsme se poznali, ale o známosti nepadlo ani slovo. Nicméně jsem se zájmem poslouchal, jak soudruh náměstek hovoří s uznáním o televizním přenosu mše svaté z Velehradu, o důstojnosti obřadu. Doba se měnila a výjimka z devizového zákona byla schválena.

Došlo na její praktickou realizaci a k té byl lépe připraven náš další bratr Antonín Landkammer. Já mu byl „k ruce“ při vybírání peněz od poutníků, z nichž se mělo přispívat na skromné noclehy v Římě. Bůh má smysl pro humor, a tak františkáni, kteří se podle sv. Františka nemají starat o peníze víc, než o prach, po němž šlapou, „drželi kasu“. A vybírali jsme papírové měny, které jsme často viděli poprvé v životě: nejen západoněmecké marky a rakouské šilinky, ale i dolary americké, kanadské a australské. Tou výjimkou z devizového zákona došlo vlastně k legalizaci „černého trhu“, ale „veksláky“ typickými pro tuto činnost jsme nebyli: peníze jsme neměnili, jen vybírali. Poutní výbor a zájemci o pout' se scházeli v Arcibiskupském paláci v přízemí, penízky a seznamy účastníků jsme s Toníkem dávali dohromady i doma, po večerech. Pokud si pamatuji, dvakrát jsem v bytě Toníka a jeho paní i přespal. Dva roky předtím byl Toník mým „formátorem“, připravoval mne a manželé Svobodovy na složení profesního slibu. Nyní mi dával praktickou lekci, jak zacházet františkánsky s cizími penězi: s úzkostlivou precizností. Bratr Antonín se dožil požeňnaného věku, a když jsem ho navštívil naposled u něho doma - to už se začínalo mluvit o pouti do Říma ke 30. výročí svatořečení - tak na to nemohla nepřijít řeč. Ale Toník se už tehdy pomalu připravoval na mnohem delší a pro nás všechny důležitější pout': na věčnost.

Z té původní pouti do Říma mi Toník přivezl malou stříbrnou medailku sv. Anežky, jako dárek a symbolickou odměnu za mou asistenci „hlavnímu devizovému účetnímu“. Já totiž na té slavné pouti sám nebyl! Kromě praxe zacházení s penězi jsem už nějakou dobu měl i další praxi, totiž malou službu v Domově důchodců v Šolínově ulici. Na tu mne nasměrovaly sestry Apoštolátu sv. Františka od sv. Václava v Dejvicích. Tehdy ještě „bez hábitu“ a vlastně inkognito, se mne zeptaly, zda bych nebyl ochoten pomoci s návštěvami u jednoho náročného dědy, abych tím ulevil návštěvníkovi, kterého už děda měl. A tím, kdo mne zasvěcoval do služby u devadesátiletého námořníka a strojníka ještě z rakouské vojenské lodi, nebyl nikdo jiný než Karel Stádník. Mistr sochař, autor sousoší sv. Anežky v katedrále. Umělec první velikosti mi dával lekci pokorné služby, která mu byla současně inspirací k vyjádření toho, jak se Anežka sklání k chudým a prosícím.

Pouť do Říma mne lákala, ale současně jsem se cítil unaven. A tak jsem se rozhodl, že tu slavnou dobu prožiji v Praze, tam, kde Anežka žila a působila. František Reichel s tím, jak pouť nabírala na obrátkách, kdy už se vypravovaly nejen autobusy a vlaky, ale i letadla, mne přitom zval, ještě na poslední chvíli... Když poutníci odjeli (a odletěli), šel jsem za dědou Sieglem. Na jeho dveřích jsem však našel cedulku, že je v nemocnici Pod Petřínem. A u jeho lůžka jsem se v neděli svatořečení sešel s Karlem Stádníkem. Ani on se do Říma nevydal. Nemocnici ještě nespravovaly sestry boromejky, a tak si Karel sám vyžádal trochu borové vody a vaty, aby protřel námořníkovi zalepené oči - aby viděl na svět i na dárek od Karla, pivo, o kterém se mu už jistě zdálo. Pak už mohlo dojít i na čerstvě svatou Anežku. Karel mluvil o první mši svaté, která bude sloužena v její Praze a jejím klášteře, v kostele sv. Františka. A on měl pozvání, dokonce ne jednu ale dvě pozvánky. Krátce jsem musel řešit morální dilema: mám dědu Siegla opustit a pospíchat tam, kam mne srdce táhne? Latiníci mívali rčení „tertium non datur“, třetí možnost není dána. Ale tu se vynořila: v podobě třetího pečovatele o dědu Siegla: jmenovec Lubomír (Procházka) bydlel hned vedle Domova, po-bočky v Thákurově ulici, a i on zjistil, že děda je v nemocnici - takže mu nemůže na neděli „nadstandartně“ vytrít podlahu. A mne - jako „deus ex machina“ - velkoryse uvolnil na tu slavnou bohoslužbu a zůstal s dědou.

Kostel sv. Františka v areálu Anežského kláštera byl už celá desetiletí odsvěcen a nyní svatá jeho zakladatelka se postarala, aby i režim, jí nepříliš nakloněný, dovolil mši svatou na tomto posvátném místě. Hlavním celebrantem byl světící biskup pražský Jan Lebeda, člověk a křesťan nejméně pokorný. Mystik svým duchovním založením, před více než 30 lety sepsal mysterium „Na Františku“ */. V něm se po smrti a pohřbu abatyše Anežky setkávají mnich a slepec, účastníci a aktéři tragédie na Moravském poli, a anonymní mladí, dívka a jinoch, kteří jsou nadaní prorockými hlasy. Anežka promlouvá už z věčnosti: „Jsem vaše sestra s vámi ztotožněná. Však z naší kající vzplanou nové zítřky: mír v zemi, lidem usmíření.“ Duchem žehnající Anežka pokračuje výzvou ke smíření: „Ó zkřížování, vím, že sílu máte i nesvatým své 'Aleluja' říci. ...“ „Odpuštěna vina...zní českou zemí píseň Anežčina, a Na Františku jásá nejvíce: už přicházejí její letnice...“

O týden později jsem se v neděli zúčastnil již slavné mše svaté v katedrále, i další události, jež vešla do oficiálních dějin, tedy pokračování bohoslužby již světským setkáním velkého množství lidí na Letenské pláni. Církev, Tělo Kristovo, se tam smísila s davem, a dávala vale již minulému společenskému uspořádání. Mezi klíči cinkajícími byli jistě stále ještě mnozí starající se o starou státní bezpečnost. Anežčino mystické volání po odpuštění a smíru v zemi, zprostředkované biskupem Janem blahé paměti, však převážilo i u mne. Po třech desetiletích života ve svobodě nepříliš dobře pochopené, zůstává Anežčino odkaz stále platný a aktuální.

*/ Výňatek z *Mysteria* /1955/ nakreslil, do lina vyřezal a vytiskl Zdirad J. K. Čech, L.P. 1989, v roce svatořečení Anežky České.

Té neděle svatořečení Anežky České jsem se ještě před návštěvou v nemocnici Pod Petřínem vydal na Pražský Hrad. V pravé poledne jsem tam nad Prahou poslouchal zvony všech pražských chrámů a kostelů. Už to, že k němu mohlo dojít, bylo potvrzením, že vysvobození je blízko, a že má duchovní zdroj a povahu. Na ten hlas zvonů nikdy nezapomenu, beze slov mluvil o odpuštění a smíru. Jako kluk ještě pamatuji, že Československý rozhlas i v letech pronásledování církve každou neděli v pravé poledne vysílal hlas zvonů. Můj otec dbal vždy na to, abychom těch několik minut v rádiu nepropásli. Byla to modlitba beze slov v časech, kdy slova modlitby nebyla ve veřejném prostoru dovolena.

+++++

Oslavy svatořečení Anežky České po 30 letech, v Anežském klášteře a v katedrále, se už konaly v atmosféře uznané náboženské svobody. Ta první slavnost v sobotu 9. listopadu byla naše františkánská, a v klášteře svaté Anežky bylo nás terciářů právě tolik, kolik stačilo k zaplnění komorního prostoru starodávného chrámu. Mše svatá byla skromnější, bližší svou liturgickou prostotou časům oslavované Anežky, tedy bez varhan, zpěvem a capella či jen s doprovodem strun kytary či hlasu trubky. Zpívaly se přitom naopak převážně soudobé skladby ze zpěvníků Hosana (H1 6, 239, 452, 446; H2 65). A na závěr pak píseň připravená tehdy ke svatořečení (Hudba Bohuslava Korejse 1988 na slova Běly Dlouhé z 30. let.) Za přípravu mše svaté se patří vyslovit dík místnímu bratrskému společenství u sv. Josefa na Náměstí republiky v Praze a otcům kapucínům, kteří s námi a pro nás bohoslužbu slavili.

První verš závěrečné písně k počtě svaté Anežky mohl rozdělovat dnes svým hodnotícím soudem o stavu víry v Čechách, avšak následující výklad průvodce při prohlídce kláštera jen znovu připomenul, že u nás to ani v minulosti nebylo s životem z víry snadné. Co jen Anežka samotná musela zažít a přetrpět ještě za svého života. Co klášter potkalo za husitských válek, ale dokonce i dávno po ukončení rekatolizace, za josefínských reforem, za habsburské monarchie, honosící se aliancí trůnu a oltáře. Ostatky svaté Anežky se v jejím hrobě ani v areálu kláštera dosud nenašly, a v rozpadajících se budovách kláštera nakonec žila ještě ve 20. století pražská chudina, jako svého druhu historický důkaz věrnosti ideálu chudoby a služby chudým svaté zakladatelky. Slavnost v katedrále následující neděle byla již slavností celé univerzální církve, a také společenskou událostí přenášenou i veřejnoprávní televizí. Každý z pozvaných účastníků dostal krásně vypravenou knížku provázející celou liturgií, se seznamy všech koncelebrantů, přimluvami, a v závěru i řadou zásadních dokumentů ze závěru let osmdesátých dokládajících snahy o vymanění se církve z područí náboženské nesvobody. Kantáta ke svaté Anežce Zdeňka Pololánika (na slova Mons. Josefa Hrdličky) vejde jistě i do dějin hudby a liturgie. A v naší hudební paměti i v našich srdcích by mohla získat své trvalé místo i nová píseň ke svaté Anežce, jejímž autorem je kupodivu voják - muzikant Jan Zástěra. Slova Jana Matouška a Martina Budka jsou silná a pravdivá:

„Příchozí vítáš srdcem laskavým, trpícím lék dáš, směr váhavým, ...smířením hojíš duše potřebných, přimluvou svojí, i v časech zlých. Tvůj národ, Anežko, ať - víru má- cestu a lásku zná, a Bohu v každé době díky vzdá!“

Na závěr slavnosti došlo k udělení tří církevních vyznamenání, Zlaté svatovojtěšské medaile Arcibiskupství pražského. Jednu, tu třetí, nemohl převzít pro závažnost svého zdravotního stavu, náš bratr terciář Ing. Jan Smrčina OFS. Laudatio je samostatně na zvláštním místě Zpravodaje. Zde jen tolik, že uznání se dostává bratru Smrčinovi i za jeho úsilí o smíření v Lidicích. O modlitby za nemocného bratra Jana prosí

Lubomír - Irenej Mlčoch, OFS

ANEŽKA

Do mnoha činností se stále vrhám,
přesto časem svým zdá se jen mrhám.
Co tolik práce mne stálo, na prach se
mění,
a zlato v bance - na kamení.

Ty Anežko, ač za zdmi kláštera jsi žila,
vrchovatě každou chvíli jsi naplnila.
Službou, láskou, modlitbami svými,
ačkoli oděna jen šaty ubohými.
Koruny vladařské ses vzdala,
stejně tak kadeří svých vlasů,
za chudého Krále ses vdala,
tvé dílo překonalo přesto propast času.

Svobodu zemi své jsi vyprosila,
pros za zemi svoji i dál, Anežko naše milá.
Když s úctou se před ostatky tvými mnozí
sklání,
vypros u Boha své vlasti nové milosti a po-
žehnání.
Zamčena za branou klauzurní víc svobodná
jsi byla,
protože majetek, jež jak okovy poutá, jsi pro
Krista opustila.
Kéž i já jen pouty lásky s nebeským Ženi-
chem dám se spojit,
abych jednou úzkou branou do nebe směla
projít.

K výročí 30 ti let svatořečení Anežky posílám svoje přáníčko ve verších všem, které také oslovilo františkánské charisma a osoba této světice.

Obrázky jsou z letošní jihlavské Noci kostelů, kde byla výstava o sv. Anežce. První vytvořily studentky Školy ekonomiky a cestovního ruchu a druhý (kostel) jedna mladá farnice.

Kéž se i za vás přimlouvá má birmovací a terciářská patronka - 13. 11. dá-li Pán, složím trvalou profes

Marie Anežka Pechová MBS SFŘ Jihlava

Setkání duchovních asistentů Místních bratrských společenství SFŘ

V klášteře bratrů kapucínů v Brně se 19. listopadu 2019 uskutečnilo setkání duchovních asistentů. Zúčastnilo se 18 bratří ze všech tří františkánských řádů, kteří asistují ve 32 MBS, jako host i jeden z národních duchovních asistentů slovenského NBS SFŘ – P. Robert Jozef Chabada OFM. Za Národní radu byl přítomen ministr, jeho zástupce, formátorka a naše zástupkyně v Mezinárodní radě SFŘ.

Setkání jsme zahájili mší svatou v klášterním kostele bratří kapucínů, celebrou P. Eliášem Pasekou. Po mši jsme se sešli na jednání, které zahájil Národní ministr František Reichel žalmem 150, přivítal přítomné a nastínil náš aktuální program: V první řadě žít pro Pána a jeho chválit. A pak je neméně důležitá starost a péče o druhé – zvláště o naše nemocné a seniory. Zdůraznil, že duchovní asistenti jsou právoplatnými a hlasujícími členy rad MBS. Poté vyzval přítomné duchovní asistenty, aby se vyjádřili konkrétně ke svým jednotlivým společenstvím. Některá společenství jsou aktivní – schází se i několikrát v měsíci, některá se sejdou pouze jednou za měsíc. Je to dáno jednak vyšším věkovým průměrem terciářů, ale v mnoha případech i značnou dojezdovou vzdáleností - není možné udělat jednotnou šablonu a není to ani žádoucí. Velký modlitební potenciál máme v našich imobilních bratrech a sestřích a proto Národní ministr povzbudil asistenty, aby vytrvali i u neaktivních společenství - duchovní podpora je oboustranně velmi důležitá.

Zástupce ministra Luboš Kolafa připravil a předal asistentům dokumenty SFŘ (pokud je ještě neměli) a také naše publikace – Svatost ve světě a Duchovní doprovázení.

Dále ministr informoval o spolupráci se Slovenskem, o loňské oslavě 30. výročí obnovené řehole (jsou ještě k dostání Pamětní listy), o naší pouti ke sv. Anežce české, o Dni chudých.

Následovala informace člena MR (Markéty Kubešové) o mezinárodní radě a připravovaných a probíhajících akcích (mezinárodní volební kapitula v Římě, Eucharistický kongres v Maďarsku, připravované putování ikony Regina familiae franciscanae, well4africa,).

Byl probrán připravovaný kalendář našich akcí pro rok 2020.

Po obědě v misijní restauraci Živá voda, kterou perfektně vedou sestry Misijní rodiny Donum Dei, formátorka Ludmila Holásková informovala o proběhlých a připravovaných formačních seminářích.

Poslední diskutované téma bylo františkánská mládež. Z diskuse vyplynulo, že SFŘ nemá informace o akcích mládeže pořádaných bratry 1. řádu – národní ministr apeloval na zaslání těchto informací na náš web – sfr.cz, naši starší terciáři je mohou zahrnout do svých modliteb. Br. Eliáš informoval o podobné diskusi, která proběhla na mezinárodním setkání duchovních asistentů nyní v listopadu v Římě: Co od nás mládež očekává? Očekává ne slova, ale činy, vidět na nás radost Ducha svatého, lásku ve společenství a rovněž vypořádat z našeho života zkušenost sv. Františka, jeho životní styl a jeho hodnoty. Pro nás terciáře z toho vyplývají čtyři úkoly:

- 1) modlitba za mládež,
- 2) znát své dokumenty a žít podle nich,
- 3) být přítomen – být s mladými a nepoučovat je,
- 4) milovat je.

Setkání zakončil br. Eliáš Paseka modlitbou a požehnáním.

Zapsala Markéta Terezie Kubešová, OFS

Sekulární františkánský řád srdečně zve na tradiční

Tříkrálové setkání františkánské rodiny

v neděli 5.1.2020 od 14 hodin

u kostela svaté Anežky České na Spořilově

Program:

- 14:00 společná nedělní mše svatá v kostele sv. Anežky
- 15:00 popovídání s účastí bratrských společenství SFŘ v sále pod kostelem
- 16:00 vystoupení Jana Horáka „František blázen“ v sále pod kostelem

Jak se tam dostat:

z metra C Kačerov autobusem 138 na zastávku Roztylské náměstí

Pozvánka na setkání ministrů

25.1.2020

v Brně - CDM Petrinum, Veverčí 462/15

Lze vyslat i jiného zástupce z místního společenství !

(zástupce vysílá a pověřuje na setkání místní ministr. Předpokládá se, že přijede alespoň jeden zástupce z MBS.) *Vítání jsou velmi vřele i duchovní asistenti, protože jsou součástí vašich místních rad MBS*

Pátek 24. 1. 2020

17:00 mše svatá + nešpory u Kapucínů (Kapucínské náměstí 303/5)

18:45 - 19:15 ubytování v Petrinu

19:15 večeře

20:00 Prezentace z akcí SFŘ a vašich akcí v jídelně (přineste si na flešce)

Závěr večera – Adorace a modlitba a kompletář v kapli

Sobota 25.1.2020 Předběžný návrh programu

7:30 ranní chvály v kapli

8:00 snídaně

9:00 Mše svatá a po mši

10:00 - 10:45 Úvodní slovo ministra Františka Reichla

a následuje program: **Naslouchejme si navzájem: (připravte si vaše příspěvky)** jaké vidíte priority pro příští období ve vašich MBS a pro národní společenství

10:45 - 11:15 přestávka

11:15 - 12:00 pokrač.: **Naslouchejme si navzájem:** Vaše zkušenosti ze vzájemné spolupráce mezi jednotlivými MBS včetně oblastních akcí a podobně. Naším cílem je poradit se s vámi o našich záměrech v rámci NBS např. Putování ikony Mater familiae franciscana v našem NBS (ano/ne;jak)

12:00 modlitba Anděl Páně

12:30 oběd (v restauraci)

14:00 - 14:45 **Návrh na navýšení počtu členů NR v příštím období.**

Modlitby za volby a program MR SFŘ v listopadu 2020. Modlitby za vás jako budoucí kandidáty pro období 2021-2023. Sloužit v Národní radě je radost ze společenství a Ducha svatého. Zkušenosti současných členů NR.

DO 5.1.2020!

Přihláška:

Jméno a příjmení / MBS

Ubytování z 24 na 25.1 v Petrinu ANO / NE

Oběd v restauraci v sobotu ANO / NE

Přihlášky na **Luboš Kolafa: 602306284 / mail: frantiskan@kolafa.name**

Přihlašujte se jednotlivě

Historie Cyrilometodějské pouti z Levého Hradce na Velehrad

První pout' vycházela z Levého Hradce, kde měl své sídlo Bořivoj a sv. Ludmila a kde vznikla česká církev (UBI CHRISTIANITAS INCEPTA EST) kolem prvního křesťanského kostelíka v Čechách - rotundy sv. Klimenta, jehož ostatky přinesli právě sv. Cyril a Metoděj. Vyšli jsme v pátek 19. února 1982 po slavné mši svaté, kterou zde sloužil otec kardinál Tomášek přesně ve výroční den, kdy jsme si připomínali tisícileté výročí zvolení svatého Vojtěcha pražským biskupem. Myšlenka poutí na Velehrad byla inspirována přáním kardinála Tomáška, které vyslovil na vlnách vatikánského rozhlasu při jedné z jeho návštěv Říma: aby čeští křesťané putovali na místa spojená se životem sv. Cyrila a Metoděje a s dobou počátků českého křesťanství, totiž na Velehrad, Levý Hradec, a do Říma. A protože v dobách „reálného socialismu“ nebylo možno o Římu ani uvažovat, rozhodla se skupina sekulárních františkánů – terciářů spojit etapovou poutí obě místa.

Cyrlometodějská pout' podle doporučení otce kardinála Tomáška každoročně vychází z Levého Hradce vždy o víkend mezi 14. – 19. únorem (tj. úmrtním dnem sv. Cyrila a výročním dnem zvolení svatého Vojtěcha pražským biskupem na Levém Hradci).

Význam cyrilometodějské tradice jsme si uvědomovali již od prvních ročníků CMP tj. že:

- V plnosti času IX. století přinesli soluňští bratři sv. Cyril a Metoděj národům východní Evropy, tj. především Slovanům „světlo víry pravé“ – evangelium – Krista. Zároveň však vytvořili most mezi východem a západem a za třetí vychovávali další služebníky Kristovy a starali se tak, aby víra přecházela z pokolení na pokolení.
- Cyrilometodějská tradice, resp. myšlenka nikdy nevyhasla. Někdy vzplanula více – jako za otce vlasti Karla IV - jindy jen doutnala, ale znovu se rozhořela. Nebyla jen výsadou českého a slovenského národa, ale dalších slovanských národů. Většinou však každý národ ji pěstoval po svém – víceméně individuálně. I když vydala své plody, na příklad v uniatském hnutí, rozhořela se naplno až ve XX. století. Nejdříve nesměle, ale po druhém vatikánském koncilu naplno – jejími hlavními plody jsou:
 - a/ ekumenické hnutí
 - b/ služby Boží v národních jazycích.
- Dalším krokem bylo vyhlášení sv. Cyrila a Metoděje spolupatrony Evropy apoštolským listem „Egredie virtutis“ 31. XII. 1980 – vždyt' na Petrově stolci byl Jan Pavel II – Slovan.
- Význam cyrilometodějské myšlenky v plnosti času, když jsme začali pořádat tyto poutě (tj. na konci XX. století), ale jsou aktuální i dnes:
 - 1) aby v naší zemi, – v této době byla rodným jazykem vzdávána čest Bohu a přinášena mu oběť
 - 2) aby bylo vnášeno světlo víry do našich rodin, škol i pracovišť
 - 3) abychom žili slova evangelia v každodenním životě
 - 4) abychom si v našem národě vyprošovali kněžská a misijní povolání
 - 5) abychom si uvědomovali, že problémy slovanských národů a národů východní Evropy jsou i v současné době obdobné a že je třeba řešit je v jednotě mezi sebou a v jednotě s Kristem

- 6) aby v duchu cyrilometodějské myšlenky tato společnost byla naplněna touhou po míru a zejména po spolupráci mezi Východem a Západem.

Proto ke cti sv. Cyrila a Metoděje a za rozšíření cyrilometodějské myšlenky u nás v Evropě i ve světě jsme přinášeli a dosud přinášíme touto poutí oběti:

- 1) námahy (tj. vzdát se lenosti)
- 2) času (obětovat 10 - 12 dní v roce na tento úmysl bez jakýchkoliv ale)
- 3) finanční (úhrada cestovních výloh)

A tak pod ochranou sv. Cyrila a Metoděje i dalších významných světců, sv. Vojtěcha, patrona pražské arcidiecéze, sv. Františka z Assisi a zejména naší ochránkyň Panny Marie se každoročně vydáváme na pouť z Levého Hradce na Velehrad.

Možnost účasti na CMP je trojí:

- 1) Přímá – tj. putování buď na celé pouti, nebo jen na některých etapách.
- 2) Duchovní – tj. spoluúčast v den pouti za předpokladu, že účastník bude vše, tj. modlitby (mši sv.), utrpení, práci, obětovat na úmysly etapy CMP, a že se tento den bude modlit celý růženec na konkrétní úmysly (viz dále) a že si v tento den přečte alespoň část z Písma svatého Starého nebo Nového Zákona, která se vztahuje k myšlenkám příslušné etapy.
- 3) Finanční a hmotná – tj. že podpoří potřeby církve nebo přímo i poutníků svou prací, službou, pohostěním, finančně, apod.

Denní program pouti (který dodržujeme od prvních ročníků):

Radostný růženec za církve v naší vlasti - na úmysl otce kardinála a ostatních ordinářů.

Růženec světla za mír a za Evropu (zavedeno až v posledních létech)

Ve 12 hod Anděl Páně.

Bolestný růženec na úmysl jednotlivých poutníků (za sebe, naše rodiny a přátele)

Slavný růženec na úmysl sv. Otce (občas se modlíme i latinsky).

Technická poznámka: Úvod k prvnímu růženci „Věřím v Boha“ atd. se modlíme vždy všichni účastníci společně pokud možno ještě před vyjitím z kostela, ostatní „po pěti“ poutnicích – je to praktické a mobilní (za socialismu to bylo i bezpečnější).

Pro každý ročník jsou vybírána též témata k rozjímání.

Modlitbou poutníků je následující, převzatá z liturgie o svátku sv. Cyrila a Metoděje:

„Bože, ty's poslal našim předkům svatého Cyrila a Metoděje, aby jim hlásali evangelium slovanským jazykem. Dej, ať i my přijímáme s radostí tvé poselství, řídíme se jím ve svém životě a na jejich přímluvu ať jsme všichni spojeni v jednotě víry a lásky. Amen“

Při dvou a vícedenních etapách je mše svatá, společná ranní a večerní modlitba (dle možnosti z breviáře).

Dodatek: Tento program i ostatní texty schválil pan kardinál a předal nám osobně grafický list se všemi třemi spolupatrony Evropy a vlastnoručně tam připsal věnování:

„K další cestě ve šlépějích sv. Cyrila a Metoděje žehná Frant. kard. Tomášek

Jak pouť pokračovala: V minulém století se chodilo (stále se zvětšujícím množstvím poutníků – od deseti až k šedesáti) každý rok od února do června; vždy jedna dvoudenní (někdy i třídní) etapa za měsíc, a

každý den cca 20 – 35 km. Celkem se k Velehradu proputovalo 340 – 360 km. Každý rok se chodilo jinou trasou, a to nejen z důvodů utajení akce před komunistickou „veřejnou bezpečností“, ale i proto, aby bylo cestou „promodleno“ co nejvíce českých a moravských míst a cest. Nevíme, kudy tenkrát skutečně přišli první moravští misionáři, a tak chodíme jakoby v jejich stopách nazpět na Velehrad. Tyto poutě se staly nejen poděkováním Bohu a našim prvním misionářům za dar víry, ale i prosbou za církve v naší zemi a ve světě. A také za to, aby se náš národ navrátil k víře. Putování je i kajícím skutkem za hříchy a nedostatky nás křesťanů i celého národa.

Byla to tehdy jedna z mála možností, jak projevit svou víru tak typicky křesťanským způsobem, jakým je pěší kající, prosebná i děkovná pouť na místa svatá, spojená s počátky národní církve. Otec kardinál Tomášek měl velký zájem o tuto pouť i poutníky. Vždy v listopadu nás přijal v arcibiskupském paláci, projednal s námi témata následující poutě a požehnal nám. O průběhu cesty se nechal průběžně informovat a často nám posílal pozdrav i povzbuzení, které jsme si předčítali na závěr pouti na Velehradě u hrobu arcibiskupa C. A. Stojana.

Celkem jsme tedy za uplynulá léta proputovali z Levého Hradce na Velehrad okolo 11000 km. A pokud bychom to chtěli přepočítat na kilometry prochozené jednotlivými poutníky „osobokilometry“, jak jsme tomu říkali, dá se uvažovat o tom, že máme zde našlapáno čtvrt milionu kilometrů.

Moravská větev z Nového Jičína se chodila od roku 1982 do roku 2015 a vedla přes Svatý Hostýn a Štípu na Velehrad. Oba proudy se vždy sešly v neděli v polovině června na mši svaté na Velehradě a v kapli u hrobu arcibiskupa Stojana, kde se dosud na závěr modlíme společný desátek růžence a potom i fotografujeme u sochy Božského srdce Páně před bazilikou.

Nejvíce poutníků na obou trasách chodilo v osmdesátých letech. Vrcholem všech těchto poutí byla velká **pouť do Říma na svatořečení Anežky České** v listopadu 1989, kterou organizoval poutní výbor, vzniklý na cyrilometodějských poutích. A také program na cestě do Říma i zpět – tři růžence a jejich úmysly i další rozjímání a modlitby byly plně přejaty z programu CMP. Takže jsme se dožili i toho třetího poutního místa, o kterém hovořil otec kardinál Tomášek.

Tak tomu bylo až do roku 2001, kdy jsme mysleli, že s poutí definitivně skončíme, protože chodilo stále méně poutníků. Důvodem byla jednak skutečnost, že mnozí mladší poutníci těchto CMP založili rodiny a nyní měli jiné úkoly a povinnosti (velice mnoho se jich seznámilo právě na těchto poutích), ale byl i další důvod: v posledních letech se otevřel v naší vlasti velký prostor k dalším aktivitám. Předpokládali jsme proto, že budeme pokračovat již jen pouze dvěma etapami: první levohradeckou a poslední velehradskou. Ale téhož roku (2001), se začali pořádat etapové pěší poutě na Velehrad z dalších míst na Moravě: nejdříve z Velkého Meziříčí a v následujících letech i z mnoha jiných míst.

A tak ještě v roce 2001 jsme se domluvili s hlavním organizátorem a neúnavným propagátorem pěších poutí na Velehrad, otcem děkanem P. Janem Peňázem, a rozhodli jsme se o navázání a připojení k velkomeziříčskému proudu. A tak od roku 2002 chodíme společně. Spojili jsme moravský poutnický elán s naší tradicí i zkušenostmi. Levohradecká (pražská) větev tak přežila a chodí se i nadále. Dokonce se i počty poutníků rozrůstají. A to nejen tím, že se jí zúčastňují sestry a bratři z Velkého Meziříčí a Jihlavy, ale že i v Čechách se našli další poutníci (z Prahy, Kladna, Chomutova a dalších míst) a přidali se k nám. V posledních letech chodíme v počtu 20 - 25 poutníků.

Putujeme od února do srpna každý třetí víkend, za každého počasí, protože – podle sv. Františka – je počasí vždycky krásné, i když pokaždé jiné. Během cesty přijímáme mnoho darů od Pána – především můžeme chválit jeho dílo přírody, kterou kolem sebe vidíme a vlastníma nohama procházíme. Zakoušíme společenství i přátelství, které mezi poutníky z různých míst naší vlasti vzniká, a také vzájemnou pomoc. Často i krásná setkání s místními farníky na místech, kde se zastavujeme, nebo přespáváme (při dvoudenních etapách). Na vlastní oči můžeme vidět stav kostelů a farností v Čechách a na Moravě (a může to být podnětem k dalším modlitbám).

Je možné se přidat třeba jen na jednu nebo dvě etapy, nebo jen na jejich části. Každý si vezme na pouť své úmysly a trápení, které může při „modlitbě pohybem“ svěřit Pánu. Kdo chce, putuje jako výraz svého pokání nebo ochoty k obrácení. Je to radostné pokání, které konáme z lásky k Bohu, je to určitý způsob meditace, kdy namáháme tělo, aby Bůh mohl oslovit otevřenou duši, která se odváží vykročit ze stereotypu všedních dnů na pěší pouť. Takto – pěšky – chodili po světě i první františkáni, takto chodili první misionáři, takto chodili první křesťané i naši předkové. Jako oni chodíme kolem kapliček, Božích muk a křížků, od města k městu, od vesnice k vesnici, od kostela ke kostelu.

František Reichel

Pozvánka na 39. ročník Cyrilometodějských poutí 2020

Zahájení bude tradiční tj. mši svatou v sobotu 15. února v 9.30 hod., kterou bude sloužit na Levém Hradci P. Eliáš Paseka OFM. Spojení z Prahy je z Masarykova nádraží vlakem do stanice Žalov nebo z Dejvického náměstí (metro B) autobusem přes Roztoky na Žalov. Po mši svaté se vydáme do Brandýsa nad Labem – Staré Boleslavi, kde v neděli zahájíme 2. etapu v nově opraveném a otevřeném poutním kostele Panny Marie. Další trasa tentokrát bude směřovat na Svatý Kopeček u Olomouce a dále na Velehrad. Tradiční zakončení v sobotu 22. srpna bude zahájeno u kostela sv. Václava v Boršicích v 8 hod a odtud osmikilometrovou trasou s moravskými poutníky na Velehrad, kde je závěrečná mše svatá ve 12 hod.

František Reichel

Podrobnosti i aktuální informace o celé pouti i jednotlivých etapách jsou na webových stránkách www.sfr.cz nebo www.poutnik-jan.cz.

Kontakty na organizátory pouti:

Libor Gottfried:	739 389 158	e-mail: L.Gottfried@seznam.cz
František Reichel:	725 939 385	e-mail: f.reichel@volny.cz
Uršula Janků:	731 604 392	e-mail: Ursula.Janku@seznam.cz
nebo pevná linka:	286 891 447	

Seminář: NOVÁ EVANGELIZACE

vede P. Elias Vella OFMConv.

23. – 28. 2. 2020 MÍSTO KONÁNÍ: Velehrad – poutní dům Stojanov

Začátek: registraci v neděli 23. 2. 2020 od 16:00, 18:00 - úvodní program v kapli, 19:00 večere, 20:00 - modlitba, informace, úvod do přednášek

Ukončení: v pátek 28. 2. 2020 obědem

Náplní semináře budou přednášky, mše svaté, sdílení a praktický nácvik ve skupinkách, mše svaté, adorace, modlitbou chval s hudebním doprovodem, osobní konzultace a přímluvná modlitba.

Seminář pořádá Sekulární františkánský řád ČR.

Přihlašování od 1. 11. 2019 telefonicky nebo e-mailem prostřednictvím kanceláře Poutního domu Stojanov, Velehrad. Tel.: +420 733 741 896, +420 572 571 420, E-mail: velehrad@stojanov.cz

Registrace je platná až po zaplacení **konferenčního poplatku 800,-Kč**. Konferenční poplatek je nevratný. Platbu můžete učinit buď převodem z účtu či složenkou na účet č. 229370720/0600. **Variabilní symbol: 23022020. Uveďte, prosím, variabilní symbol a do poznámky jméno a příjmení účastníka! Jako specifický symbol napište vaše telefonní číslo.**

Informace o programu: Hana Brigita Reichsfeld OFS, tel: 739 389 235, E-mail: hanna@reichsfeld.cz

Pozvánka na jarní formační seminář

Pokoj a dobro milí spolufrantiškáni!

Podzimní formační seminář s tématem Krize měl příjemný ohlas a určitě byste všichni rádi věděli, čím na něj na jaře navážeme.

Všechny vás tedy srdečně zvu - zejména formátory a ministry, ale i každého, kdo má zájem! - na

jarní formační seminář

s tématem **Jak přistupovat ke starým a nemocným.**

Přednášet nám tentokrát bude bratr Martin Macek, OH z brněnského konventu milosrdných bratří, tedy člověk z nejpovolanějších.

Datum a místo konání: 27. - 28. 3. 2020, klášter kapucínů na Hradčanech, Praha

Přihlášky zašlete na e-mail: holaskova.ludmila@gmail.com (případně sms na mobil: 732 985 833)

do 28. 2. 2020

Do přihlášky připište požadavek na **obědy a ubytování** - zamluvím je hromadně.

Program bude jako obvykle: v pátek setkání těch, kdo přespávají, a v sobotu od 9 do 15 hodin program pro všechny, jehož součástí bude mše svatá, přednáška, informace z NR...

Těšíme se na vás!

Ludmila Holásková, národní formátorka

Oblastní pout' na Hrádek

Na Hrádek budeme putovat (oblastní pout') v sobotu 19. září 2020. Mše sv. je domluvena na 11:30 hodin, jako obvykle. Pozvánka bude zveřejněna v příštím Zpravodaji

Mše svatá za P. Aloise Moce OFM

Mše svatá za Otce Aloise Moce bude sloužena ve výroční den jeho smrti, t. j. v pondělí 17. srpna 2020, v 18 hodin a to v kostele Panny Marie Sněžné v Praze. Otec Alois zemřel v r. 1995. Byl duchovním asistentem terciářských společenství.

Miloslav Müller

Upozorňujeme na změnu termínu poutě do Poříčí. Z původně oznámeného termínu 18. dubna 2020 se přesouvá na sobotu 25. dubna 2020. Mše sv. bude opět v 15 hodin, jako jindy.

Výročí profese 01 - 03 / 2020

Společenství	příjmení	jméno	datum profese	výročí
Frýdek-Místek	Kaňák	Štěpán	1950	70
Ostrava	Žolnerčíková	Jindřiška	06.01.1960	60
Brandýs nad Orlicí	Hubálková	Marie	19.01.1985	35
Praha PMS	Navrátilová	Anna	28.01.1990	30
Brandýs nad Orlicí	Kučera	František	23.03.1990	30
Brandýs nad Orlicí	Kučerová	Jindřiška	23.03.1990	30
Červený Kostelec	Čížek	Josef	24.03.1990	30
Olomouc	Řezníčková	Marie	04.02.1995	25
Praha PMS	Tichý	František	06.02.2000	20
Praha PMS	Vojtášková	Blanka	06.02.2000	20
Moravská Třebová I	Čandová	Irena	18.03.2000	20
Šumperk	Nedvěďová	Zdislava	12.02.2005	15
Plzeň	Šedivý	Jaroslav	18.03.2010	10
Plzeň	Šedivá	Dana	18.03.2010	10
Uherské Hradiště	Vrátná	Vlasta	14.03.2015	5
Uherské Hradiště	Pešl	Antonín	14.03.2015	5

Jak pokračuje projekt Studně pro Afriku

Projekt Well4africa stále pokračuje - koncem tohoto roku odešleme nasbíranou částku **přes 21 000 Kč!** Velmi děkujeme všem štědrým dárcům i vám všem, kteří projekt podporujete svými modlitbami. V příštím Zpravodaji přineseme další zprávy o pokračování projektu.

(Připomínáme znovu číslo účtu, kam můžete zasílat dary: **189 969 375/0300, v.s. 2222**)

Markéta Terezie Kubešová

Kniha, která mne letos nejvíce zaujala

Duchovní doprovázení od P. Crasty OFM Cap. A myslím, že nejsem jediný, protože její zásoba v našem skladu SFŘ je již malá. Autor zajímavým způsobem popisuje Krista podle evangelia svatého Jana jako duchovního, který na své cestě do Jeruzaléma se setkává s řadou lidí a navazuje s nimi velice osobní a specifické vztahy:

První kapitola – *Pohled z dálky* popisuje setkání Ježíše se samařskou ženou (J 4,1-42). Rozhovor mezi dvěma lidmi, kteří jsou si navzájem cizí, začíná prosbou: „Dej mi napít“. Ježíš je zde cizincem, který žádá o službu. Samařanka se snaží uniknout z jeho přítomnosti, podívat se na něj jen z dálky, ale je k němu stále více přitahována. Při setkání u posvátné studny Ježíš překlenuje sociální propast, která je mezi Židy a Samaritány. Postupně jí otvírá oči a buduje nový vztah. A závěr? Ona díky inspiraci a vedení běží do města a stává se duchovním průvodcem a učitelem ostatních.

Druhá kapitola – *Příchod v noci* (J 3). Farizeus Nikodém, uznávaný člověk v určitém postavení přichází za Ježíšem v noci. Ježíš zná jeho situaci – přijímá ho takového, jaký je: se všemi omezeními, povinnostmi, obavami, předsudky a závazky „učitele Zákona“. A mluví s ním otevřeně o novém narození. Nikodémova duchovní cesta, na které se stává věrným a oddaným Ježíšovým stoupencem, je pozoruhodná. To se projeví, když se otevřeně postaví proti židovským představitelům, kteří chtějí Ježíše odsoudit. Jeho věrnost a oddanost se nakonec ukáže i při Ježíšově pohřbu.

Třetí kapitola – *U jeho nohou* (J 11 – 12). Po smrti svého přítele Lazara Ježíš navštěvuje jeho sestry Martu a Marii. Marta mu jde naproti, Ježíš chápe její smutek. Na slova, že on je vzkříšení a život, Marta vyznává, že věří v Něho - Mesiáše. Následně volá Marii, která když Ježíše uviděla, padla mu k nohám. Její láska, oddanost, ale také duch hluboké důvěry a pokory vstřebává do sebe hodnoty evangelia, které proměňují její život podle Ježíšova příkladu. Ježíš je na ni hrdý a pozitivně hodnotí její pokornou a oddanou službu lásky a úcty.

Čtvrtá kapitola – *„V jeho náručí“* (J 13,21 – 30). Svatý Jan zde podrobně popisuje večeři na rozloučenou, kterou Kristus začíná tím, že slouží, tj. umývánohahou. Evangelista se vyznává z důvěrného přátelství s Kristem a také poukazuje na důležitost vztahů v lidském životě, protože jsme bytosti společenské. Autor zde upozorňuje na čtyři druhy vztahů:

- a) zdravíme se – je to pozitivní hodnota v každodenním životě
- b) zastavíme se – je vztah hlubší a vyžaduje ducha větší ochoty
- c) posadíme se – dialog a sdílení vyžaduje čas a trpělivost
- d) jíme spolu – je vztah nejhlubší. A poslední večeře je právě výrazem tohoto vztahu.

Pátá kapitola – *„Pod křížem“* (J 19, 25 – 30). Apoštolové, kromě milovaného učedníka, Ježíše opustili. A zůstávají zde jen zbožné ženy – jeho matka, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Ježíš a milovaný učedník Jan, který se ho naučil následovat, jsou osobní přátelé, ba ještě víc: Ježíš považuje Jana za svého bratra, člena rodiny. A díky tomuto bratrskému vztahu se Marie stala také Janovou matkou. Toto poselství umírajícího přesahuje běžné lidské chápání. Patří do oblasti Boží logiky.

Šestá kapitola – *„Kráčej s duchovním průvodcem“* (J 21, 15 – 19). Duchovní cesta Šimona Petra je pozoruhodná a můžeme žasnout, že jsou mu svěřeny klíče od království nebeského. Petr je neustále s Ježíšem, neustále se učí z jeho příkladu a přizpůsobuje se jeho životním vzorcům. Na začátku je slepý a troufalý, pak se stává pokorným. A ten, který byl označen jako satan a kterému v určité fázi života bylo řečeno, aby se klidil z cesty, je Kristem vyzván k následování, aby dál nesl jeho poslání. Proč? Protože prošel proměnou.

Sedmá kapitola – „*Vyhánět demony*“ (J 8, 39 – 59). Boží Syn se stal synem člověka především proto, aby obnovil znetvořené tvorstvo. Rozbité vztahy ve vertikální i horizontální rovině jsou hlavní příčinou veškerého lidského utrpení v oblasti tělesné, emociální, psychické i duchovní. Bůh se však snižuje na úroveň člověka, aby ho pozvedl na svoji božskou úroveň tím, že ho osvobozuje od nástrah nepřítele a uzdravuje narušené vztahy – v evangeliu najdeme několik scén zaměřených na vyhánění ďábla a démonů.

Osmá kapitola - *Duchovní doprovázení a velikonoční tajemství*. Ježíš – pravý duchovní Průvodce říká, že musí být přibit na potupný kříž a ztratit svou identitu, aby mohl obnovit identitu každého Božího dítěte. Musí se stát „nikým“, aby mohl být Spasitelem všech. Byl vtělením ducha pokory Nejvyššího.

Závěr: V osmi kapitolách na 155 stránkách nám autor ukazuje, jak se máme nechat ve svém životě doprovázet Průvodcem – Kristem, tak abychom mohli s Boží pomocí doprovázet druhé.

František Reichel

Před rokem jsme ve Zpravodaji psali o plánované výstavbě kaple svatého Františka. Možná vás bude zajímat, jak tato výstavba pokračuje. Od chvíle, kdy jsme se stavbou začali, jsme denně ujišťování o Boží pomoci.

Po získání stavebního povolení byl v květnu 2019 vysvěcen pozemek místním panem farářem. Poté se začalo s výstavbou naplno.

Nyní je hrubá stavba dokončena. **Kaple sv. Františka v Oldřiši** Posledním úkonem letošního roku bylo posazení kříže na zvonici a vybroušení oltářního kamene do konečné podoby. Oltářní desku tvoří kameny, které jsme po vzoru svatého Františka vyzebali přímo v Assisi.

Ukončení prací na výstavbě kaple se plánuje na konec května 2020. Vysvěcení kaple by mělo proběhnout první, nebo druhou neděli v červnu 2020.

Jak je stavba financována. Prozatím se nám podařilo téměř na celou hrubou stavbu získat prostředky z darů místních obyvatel, kdy finanční dary činily 307 757,- Kč. Mnozí také přispěli svou prací, materiálem a v neposlední řadě modlitbami. Předpokládáme, že k dokončení stavby bude potřeba ještě okolo 450 tis. Kč.

Podrobnosti o výstavbě a možnostech pomoci jsou uveřejněny na stránkách obce Oldřiš www.oldris.cz v sekci „Výstavba Kaple“.

Je možné přispět na transparentní účet určený pouze pro účely výstavby kaple.

Číslo účtu: **228060448/0600** a pohyby na transparentním účtu lze sledovat na

<https://transparentniucty.moneta.cz/homepage?accountNumber=228060448>

Pro Zpravodaj NR připravili Jindřiška a František Kučerovi

MBS Brandýs nad Orlicí

Františkova ekonomie

*Seminář SFŘ v ČR
ve spolupráci s Pracovní
skupinou pro sociální
otázky při ČBK a Hnutím
fokolare*

Místo a čas: Praha, Klub u františkánů (Panna Maria Sněžná), **sobota 11.ledna 2020, 10.00 – 15.00 hod.**

(vchod z františkánské zahrady od vstupu do Jungmannovy ulice).

Přihlášky zašlete do 5. ledna 2020 na adresu: ZdenkaNecadova@seznam.cz

Cíl: připomenout 85. výročí úmrtí dr. Noska a připravit se na setkání mladých ekonomů a podnikatelů s papežem Františkem v březnu 2020 v Assisi

Program:

10.00 hod. Zahájení

10.10 hod. Sv. František, prorok na počátku kapitalismu (Kryštof Javůrek, OFM Cap.)

10.30 hod. Dopis papeže Františka mladým ekonomům a podnikatelům
<https://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=29382>

10.40 hod. Hospodářské dílo františkánského terciáře dr. Františka Noska (Lubomír Mičoch)

11.10 hod. Sto let od narození Chiary Lubich, františkánské terciářky, zakladatelky Hnutí fokolare a Ekonomiky společenství (Petr Láska)

11.30 hod. „Vlastnictví zavazuje“

Listina základních práv a svobod čl. 11, odst. (3) (Pavel Svoboda)

12.00 – 12.45 hod. přestávka

12.45 hod. Kulatý stůl podle integrální ekologie papeže Františka (moderuje Jiří Zajíc): ekolog (Hana Čížková), ekonom (Otakar Hampl), politik (Jitka Seitlová), kněz (Martin Holík) a zástupce mládeže

14.00 hod. České teze pro Assisi (závěry semináře): Vojtěch Kubiš a další

15.00 hod. Ukončení semináře

Okénko otázek a odpovědí

Otázka: Jaká je návaznost SFŘ na první františkánské řády?

Odpověď: Tato oblast je upravena v Řeholi čl. 26 a hovoří o ní i Dopis čtyř generálních ministrů františkánské rodiny; v Generálních konstitucích čl. 85., 86., 87., 88., 89., 90., 91. a 95.; dále Stanovami pro duchovní a pastorační asistenci v SFŘ z 25.3.2002 a jejich Doplnkem pro ČR z 1.4.2003. Vše ve sborníku „Dokumenty SFŘ“.

Návaznost SFŘ na první františkánské řády vyplývá z historie SFŘ. Ta je například přehledně zpracována P. Bonaventurou Štivarom OFMCap. v „Krátkých dějinách Sekulárního františkánského řádu (SFŘ)“ na našich webových stránkách (v historii kliknout na „více“ a pak na „Bonaventura Štivar OFMCap.“). Pro představu krátký citát z uvedeného díla: „Sv. František není ve vlastním slova smyslu zakladatelem Řádu kajicníků, neboť toto hnutí existovalo už několik století, ale jeho osobnost, jeho charisma a jeho vedení společně s vedením jeho bratří znovu oživilo tento řád a dodalo mu lesku. Kajicníci požadovali po sv. Františkovi a po jeho družích, aby je vedli a aby jim dali pravidlo života.“ To František s bratry učinil (1. verze Listu věřícím a následně Memoriale propositi), a proto je považován za zakladatele tohoto řádu. V současné době je to služba řeholních ministrů prvního řádu a TOR našemu řádu prostřednictvím ustanovování MBS, pastoračních vizitací a duchovní asistence bratrským společenstvím na různých úrovních. Více ve výše uvedených dokumentech.

Odpověď zpracoval: Václav Němec OFS

Nová profesantka

Ve středu 13. listopadu na svátek svaté Anežky České složila věčné sliby neboli profes v našem řádu sestra Marie Anežka Pechová.

Docházela do našeho společenství velmi dlouho a její maminka byla 9 let naší ministryní. Marie přijala řeholní jméno Anežka. Nosila ho v 13. století naše zbožná a významná svěřice Anežka Přemyslovna a sestru Marii upoutal její život a to, s jakým nasazením se starala o potřebné, i když sama pocházela z královského rodu. Marie Anežka uspořádala v našem kostele při příležitosti Noci kostelů výstavu o svaté Anežce. Výstava byla velmi zdařilá, naši sestře se podařilo zapojit i věřící, včetně dětí z farnosti, z nichž někteří poskytli svá malá díla, hlavně výkresy.

Marie Anežka má velmi krásný písemný projev, ať již píše verše nebo prózu. Její čeština připomíná andělské zpěvy a umí upoutat pozornost. Je jí 40 let a znamená pro náš řád a hlavně pro naše jihlavské společenství velký přínos. Velmi často chodí do kostela a věnuje věcem víry a našemu řádu veškerý volný čas.

Jsme všichni velmi vděční, že sestra složila profes a přejeme jí hodně Božího požehnání, zdraví a sil v další práci pro víru v Ježíše Krista

Jana Heroutová

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 9. 3. 2020.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

adresa sekretariátu: Sekretariát NR SFŘ v ČR,

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

[htt://www.sfr.cz](http://www.sfr.cz)